

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 8C/22/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616200671
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Frigová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2019:8616200671.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudkyňou JUDr. Annou Frigovou v spore žalobcu O.. M. K., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XX, XXX XX I., štátny občan SR, zastúpeného spoločnosťou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406 proti žalovanej M.. B. K., rod. M., nar. XX.X.XXXX, bytom P. ul. č. 8, XXX XX K., štátna občianka SR, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Andreja Garu so sídlom Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná upustiť od protiprávneho konania spočívajúceho v zásahu do osobnostných práv žalobcu tým, že o ňom šíri nepravdivé informácie, vzhľadom na to, že toto konanie je spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na jeho dobrom mene a občianskej cti.

II. Žalovaná je povinná poskytnúť žalobcovi primerané zadostučinenie vo forme ospravedlnenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku písomnou formou v podobe vlastnoručne podpísaného dokumentu v nasledovnom znení: „V Sťažnosti na PhDr. M. K., riaditeľa V. C., zo dňa 15.6.2015 adresovanej M.. O. R., predsedovi O. samosprávneho kraja, som uviedla, cit: P. DSS zneužíva pracovnú dobu na vybavovanie svojich osobných a rodinných záležitostí, ba dokonca podľa tvrdenia ľudí z blízkeho okolia na tento účel využíva aj služobné motorové vozidlo, ktoré sám šoféruje. Správanie a konanie O.. M. K. počas celého priebehu konania na súde je zákerné a chorobne pomstychtivé. Ex svokor sa všemožne snaží ovplyvňovať a manipulovať orgány štátnej správy, verejnej správy a samosprávy svojou osobnou návštevou, alebo telefonicky a svojimi klamstvami a lžami cielene a úmyselne poškodzuje moje dobré meno, ako aj dobré meno mojich rodičov. Ide o človeka, ktorý je schopný všetkého a svojimi fabuláciami, vykonštruovanými tvrdeniami a konšpiráciami veľmi mi ubližuje, ako aj mojej maličkkej dcére, ktorej u spoluobčanov a zvlášť jej rovesníkov robí zlé meno. O.. K. je tak posadnutý pomstou a veľkou nenávisťou ku mne, že v okolí účelovo a cielene šíri o mne nepravdivé informácie, ohovára a osočuje ma, len aby mi ublížil. Nad správaním a konaním O.. K., ktorý sa vystatuje svojím postavením a funkciou riaditeľa V. mnohí z okolia krúčia neveriacky hlavou a kladú si otázku „ako takýto človek môže riadiť V., zabezpečovať starostlivosť o klientov a riadiť svojich podriadených?“ Keďže správanie môjho ex svokra

8C/22/2016

-2-

je čím ďalej agresívnejšie a prekračuje všetky hranice slušnosti a inteligencie, preto som bola nútená na O.. K. podať trestné oznámenie za ohováranie a osočovanie mojej osoby na Okresnú prokuratúru Svidník, ktoré je v štádiu riešenia a ktoré je zároveň prílohou tejto sťažnosti. Do pozornosti Vám pán predseda dávam, čoho všetkého je schopný O.. K. - riaditeľ V., ktorý dňa 2. júna 2015 (utorok) počas pracovnej doby so svojou manželkou v doobedňajších hodinách - okolo 11:00 hod. bez môjho vedomia a dohodnutého stretnutia s riaditeľkou MŠ navštívili moju dcéru v materskej škole - Chotči, kde vyvolal veľký konflikt. Pred očami 25 detí, ktoré sa hrali na dvore MŠ, kričal po učiteľke, zastrašoval ju, vyhrážal sa jej a dožadoval sa stretnutia s mojou dcérou, jeho vnučkou. Jeho impulzívne a arogantné správanie a konanie vystrašilo deti a traumatizovalo učiteľku MŠ, ktorá nechápavo krútila

hlavou, čoho všetkého je schopný O.. K.. Podľa vyjadrenia učiteľky MŠ O.. K. vôbec neakceptoval jej vyjadrenia a naďalej ju verbálne napadal a zastrašoval ju a preto zvažuje patričné právne kroky. Za tieto neoprávnené a nepravdivé tvrdenia na adresu žalobcu O.. M. K. v uvedenej sťažnosti, a teda za neoprávnený zásah do jeho práv na ochranu osobnosti, sa žalobcovi O.. M. K. ospravedlňujem." Jeden rovnopis predmetného dokumentu je žalovaná povinná zaslať doporučené do Vlastných rúk žalobcu na jeho adresu uvedenú v návrhu na začatie konania, jeden rovnopis predmetného dokumentu je žalovaná povinná zaslať doporučené do vlastných rúk predsedu Prešovského samosprávneho kraja, jeden rovnopis predmetného dokumentu je žalovaná povinná zaslať doporučené do vlastných rúk vedúceho Odboru sociálneho Úradu Prešovského samosprávneho kraja, jeden rovnopis predmetného dokumentu je žalovaná povinná zaslať doporučené na adresu Útvaru hlavného kontrolóra Prešovského samosprávneho kraja a jeden rovnopis predmetného dokumentu je žalovaná povinná zaslať doporučené na adresu Centra sociálnych služieb V. sen v C..

III. Žalovaná je povinná poskytnúť žalobcovi primerané zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku písomnou formou v podobe vlastnoručne podpísaného dokumentu v nasledovnom znení: „Vo Vyjadrení k návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 8.10.2015, pod sp. zn. 3P/25/2015, vo veci úpravy styku navrhovateľov - O.. M. K. a M.. M. K. ako starých rodičov s mojou maloletou dcérou Q. M. K., nar. X.X.XXXX, som uviedla: Navrhovatelia počas stretnutia vyvolávajú konflikty a sú rušivým elementom, pretože sa verbálne navádzajú do matky dieťaťa, osočujú ju, ohovárajú a poškodzujú jej dobré meno pred policajtm, ktorých volá otec dieťaťa aj v prítomnosti našej dcéry. Navrhovatelia ako aj otec dieťaťa sa iba každému vyhrážajú a zastrašujú podaním trestného oznámenia, odmietanie stretnutí s našou dcérou riešia násilnou formou a to za asistencie polície, čo je veľká pravdepodobnosť aj do budúcnosti, šíria okolo seba strach a riadia sa iba svojimi sebeckými pravidlami, ktoré vyhovujú iba im a ktorými bohužiaľ najviac ubližujú našej maličkaj dcére. Nad ich primitívnym správaním krúčia hlavami odborníci s dlhoročnou praxou - právnici, psychológovia, pedopsychiatrička a hlavne ľudia, na ktorých počas konania otec dieťaťa podával trestné oznámenia, sťažnosti a žaloby ... V Námietke zaujatosti voči sudcom Krajského súdu Prešov a návrhu na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí zo dňa 20.11.2015, som uviedla: Až v súvislosti s aplikačnou praxou právnych noriem odvolacím súdom v tejto našej veci som plne pochopila význam slov môjho ex - svokra O.. M. K. (otec navrhovateľa), ktoré povedal priamo do očí môjmu otcovi „mňa Svidník a Okresný súd nezaujímajú, ja potrebujem veci iba dostať do Prešova na Krajský súd". K podozreniu zo zaujatosti tohto odvolacieho súdu pre pomer ku jednej zo strán v konaní okrem 8C/22/2016

-3-

vyššie uvedených slov O.. M. K. (otca navrhovateľa) prispieva aj tá skutočnosť, že menovaný je aj vysoko postaveným funkcionárom Prešovského samosprávneho kraja a to na riadiacej funkcii riaditeľa Centra sociálnych služieb V. sen C., s prirodzeným napojením na elitu Prešovského samosprávneho kraja a aj s tým zodpovedajúcim okruhom známych osôb." Za tieto neoprávnené a nepravdivé tvrdenia na adresu žalobcu O.. M. K. v uvedenom vyjadrení k návrhu na vydanie predbežného opatrenia a námietke zaujatosti voči sudcom Krajského súdu Prešov, a teda za neoprávnený zásah do jeho práv na ochranu osobnosti, sa žalobcovi O.. M. K. ospravedlňujem." Jeden rovnopis predmetného dokumentu je žalovaná povinná zaslať doporučené do vlastných rúk žalobcu na jeho adresu uvedenú v návrhu na začatie konania.

IV. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

V. O trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou na ochranu osobnosti zo dňa 16.2.2016 a zmenou žaloby uznesením zo dňa 16.10.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť upustiť od protiprávneho konania spočívajúceho v zásahu do jeho osobnostných práv, poskytnúť mu primerané zadosťučinenie vo forme verejného ospravedlnenia písomnou formou v podobe vlastnoručne podpísaného dokumentu a zaviazal

ju na náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 eur. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 26.8.2013 na základe návrhu Q. K. ako otca maloletej (ďalej aj ako „otec maloletej“) bolo začaté konanie vo veci rozvodu manželstva otca maloletej so žalovanou M. B. K. a úpravy rodičovských práv a povinností k ich maloletej dcére Q. M. K. (ďalej aj ako „maloletá“), pričom manželstvo rodičov maloletej bolo rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 4.9.2014 rozvedené. Na súde pod spisovou značkou 2P/16/2015 v súčasnosti stále prebieha konanie o úpravu rodičovských práv a povinností rodičov k ich maloletej dcére. Od podania predmetného návrhu dňa 26.8.2013 (resp. v priamej súvislosti s predmetným návrhom) zo strany žalovanej začalo dochádzať k opakovaným situáciám, ktoré spočívali v znemožňovaní styku tak otca maloletej, ako aj starých rodičov, teda žalobcu ako starého otca maloletej a jeho manželky ako starej matky maloletej, s maloletou. Žalovaná sa presťahovala do spoločnej domácnosti svojich rodičov v obci Chotča, pričom v tejto domácnosti s nimi žije aj maloletá. Žalovaná neumožňovala otcovi maloletej ani starým rodičom maloletej, teda žalobcovi, návštevy ich spoločnej domácnosti, odmietala im maloletú prenechať do osobnej starostlivosti, poskytovať akékoľvek informácie o maloletej a neumožňovala ich stretnutia či akúkoľvek inú formu styku. Aj napriek existencii právoplatného a vykonateľného predbežného opatrenia sa otec maloletej do dnešného dňa nevie domôcť svojich práv a v styku s maloletou mu je naďalej bránené a do jeho rodičovských práv opakovane zasahované aj napriek tomu, že vo veci bol podaný návrh na súdny výkon rozhodnutia. Otec maloletej je presvedčený, že žalovaná úmyselne znemožňuje akúkoľvek formu styku, týmto sa mu mstí za podanie návrhu na rozvod, a realizuje svoj zámer, že „dcéru nikdy neuvidí“. Vzhľadom k vyššie uvedenému dňa 11.9.2015 žalobca spolu s manželkou, podali návrh na úpravu styku
8C/22/2016

-4-

starých rodičov s maloletou spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia na odovzdanie dieťaťa do starostlivosti starých rodičov, vzhľadom na to, že nielen otcovi, ale aj starým rodičom maloletej bol znemožnený kontakt s maloletou, teda ich vnučkou a tiež vzhľadom na skutočnosť, že medzi nimi a maloletou je intenzívne citové puto, ktoré chcú aj naďalej prehlbovať z toho dôvodu rozšíriť priestor na realizáciu styku s maloletou aj mimo predbežným opatrením vymedzeného času, ktorý má ich syn určený na realizáciu styku. Tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 14.10.2015 zamietnutý. Voči predmetnému uzneseniu podali navrhovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 10.11.2015 odvolanie, o ktorom rozhoduje Krajský súd v Prešove, pričom naďalej prebieha konanie o úprave styku na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3P/25/2015. Dňa 27.2.2015 podala žalovaná na Okresnej prokuratúre Svidník na žalobcu trestné oznámenie, keďže podľa žalovanej všetky skutočnosti nasvedčovali tomu, že zo strany žalobcu došlo dňa 3.1.2015 a 7.2.2015 k spáchaniu trestného činu ohovárania, osočovania, úmyselného šírenia nepravdivých informácií o jej osobe, resp. trestného činu výtržníctva tým, že žalobca mal vysloviť na jej osobu, že je „psychicky chorá a že sa určite zbláznila“. Trestné oznámenie bolo postúpené na vybavenie Obvodnému oddeleniu Policajného zboru v Stropkove, kde uznesením č. ORP-92/SP-SK-2015 zo dňa 27.03.2015 bola vec odovzdaná na prejednanie priestupku v zmysle § 197 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. vzhľadom k tomu, že PhDr. M. K. sa dopustil konania, ktoré nenaplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu ohovárania a ani iného trestného činu, avšak toto konanie by mohlo byť správnym orgánom posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Dňa 15.6.2015 podala žalovaná sťažnosť Prešovskému samosprávnemu kraju na žalobcu - O. M. K., ktorý je riaditeľom Centra sociálnych služieb V. sen v C. patriaceho pod správu Prešovského samosprávneho kraja. Žalobca sa s predmetom sťažnosti oboznámil pri jej prešetrovaní dňa 20.8.2008, ktoré sa uskutočnilo priamo v Centre sociálnych služieb V. sen v C., pričom sťažnosť obsahovala tvrdenia, že zo strany žalobcu došlo k porušovaniu pracovnej disciplíny, k závažnému zneužívaniu právomoci verejného činiteľa a k ovplyvňovaniu orgánov štátnej správy. Ako príklad porušovania pracovnej disciplíny a zneužívania právomoci žalovaná uviedla aj situáciu, kedy žalobca odišiel z práce a navštívil materskú školu, ktorú navštevuje maloletá, aby jej spoločne s manželkou odovzdali darček k narodeninám. Žalovaná ďalej v sťažnosti uviedla, že jeho impulzívne a arogantné správanie a konanie počas návštevy materskej školy vystrašilo deti a traumatizovalo učiteľku materskej školy, podľa slov žalovanej žalobca mal vraj aj verbálne napádať túto učiteľku a zastrašovať ju, zdôraznil, že žalovaná nebola prítomná pri tejto návšteve. Vo svojej sťažnosti takisto uviedla, že bola nútená podať na O. M. K. trestné oznámenie na Okresnú prokuratúru Svidník za ohováranie a osočovanie jej osoby, ktoré bolo podľa jej vyjadrenia v čase podania sťažnosti „v štádiu riešenia“. Sťažnosť žalovanej bola prešetrená a v závere zápisnice o výsledku prešetrenia sťažnosti spísanej dňa 16.9.2015 bolo skonštatované, že sťažnosť je v uvedenej

námietke ohľadne dochádzky žalobcu neopodstatnená. Pri preverovaní dochádzky žalobcu bolo zistené, že v dni uvedené žalovanou sa v práci nachádzal a jeho prípadné prerušenie pracovnej doby bolo zaznamenané v knihe dochádzok, z čoho vyplýva, že žalobca v žiadnom prípade neodišiel z práce svojvoľne a bez zaznamenania tohto prerušenia v príslušnej evidencii, a teda žiadnym spôsobom neporušil pracovné predpisy a právne predpisy vzťahujúce sa na výkon jeho funkcie. Zo spomínanej zápisnice o pojednaní

8C/22/2016

-5-

priestupku zo dňa 23.9.2015 je zrejmé, že Uznesenie OO PZ v Stropkove č. ORP-92/SP-SK-2015 o odovzdaní veci na prejednanie priestupku bolo vydané dňa 27.3.2015, pričom predmetný vyšetrovací spis bol Okresnému úradu Stropkov, odbor všeobecnej vnútornej správy doručený dňa 28.4.2015. Teda v čase podania sťažnosti Prešovskému samosprávnemu kraju žalovanou, trestné oznámenie, ktoré podala na žalobcu, nebolo „v štádiu riešenia“, ako nepravdivo uviedla vo svojej sťažnosti, ale v tomto čase už v predmetnej veci prebiehalo priestupkové konanie na Okresnom úrade Stropkov, odbor všeobecnej vnútornej správy. O tejto skutočnosti žalovaná bola informovaná, keďže ako poškodenej jej bolo doručované uznesenie o odovzdaní trestného stíhania zo dňa 27.3.2015. Podľa zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, ktorý sa vzťahuje aj na žalobcu ako riaditeľa Centra sociálnych služieb, jednou z podmienok výkonu tejto funkcie je spĺňanie požiadavky bezúhonnosti. Nepravdivé tvrdenie žalovanej, že je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin, že trestné stíhanie je v štádiu riešenia, mohlo vzbudiť v očiach jemu nadriadených orgánov pochybnosti o tom, či žalobca spĺňa predpoklady na výkon tejto funkcie, a tým naštrbiť jeho profesionálny profil ako riaditeľa centra, zásah do jeho osobnostných práv. Žalovaná iniciovala aj ďalšiu sťažnosť, kde sa domáhala opäť prešetrenia postupu pri prešetrovaní vyššie uvedenej sťažnosti orgánmi Prešovského samosprávneho kraja. Túto ďalšiu jej sťažnosť prešetroval nadriadený orgán - Útvar hlavného kontrolóra Prešovského samosprávneho kraja opäť v Centre sociálnych služieb V. sen C. v dňoch 14.12.2015 a 16.12.2015. Opätovne aj táto sťažnosť bola v časti oboch námietok žalovanej neopodstatnená. Z konania žalovanej je zrejmé, že jej úmyslom bolo poškodiť dobré meno a povesť žalobcu, keďže všetky jej tvrdenia boli neopodstatnené, navyše tvrdenie, že „trestné oznámenie podané na žalobcu je v štádiu riešenia“ bolo nepravdivé. Takisto aj jej nepodložené tvrdenia o tom, že zo strany žalobcu dochádza k „závažnému zneužívaniu právomoci verejného činiteľa a k ovplyvňovaniu štátnych orgánov“ majú jediný cieľ, a to spôsobiť ujmu na právach žalobcu, poškodiť jeho dobré meno a naštrbiť jeho profesionálnu kariéru. Žalovaná nepravdivé a ničím nepodložené tvrdenia o žalobcovi šíri aj naďalej, a to aj v podaniach adresovaných súdu. Príkladom je jej podanie - námietka zaujatosti voči sudcom Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.11.2015. V tejto námietke žalovaná uvádza, že: „žalobca je vysoko postaveným funkcionárom Prešovského samosprávneho kraja a to na riadiacej funkcii riaditeľa Centra sociálnych služieb V. sen C., s prirodzeným napojením na podľa žalovanej slov elitu Prešovského samosprávneho kraja a aj s tým zodpovedajúcim okruhom známych osôb“. Žalobca údajne povedal, že „Svidník a Okresný súd ho nezaujímajú, potrebuje iba dostať veci do Prešova na Krajský súd“. Tieto tvrdenia žalovanej nie sú ničím podložené, ba dokonca ich možno označiť až za absurdné. Je pravdou, že žalobca je riaditeľom Centra sociálnej služby V. sen v C., no len ťažko ho možno označiť za „vysoko postaveného funkcionára s prirodzeným napojením na elitu Prešovského samosprávneho kraja a s tým zodpovedajúcim okruhom známych osôb“ a s oprávnením zasahovať do výkonu súdnej moci, ktorá prislúcha Krajskému súdu v Prešove. Ak by sa považovali tvrdenia žalovanej za pravdivé, potom by bola vysoko postaveným funkcionárom ovplyvňujúcim rozhodovaciu činnosť súdu každá osoba v akejkoľvek riadiacej pozícii, či už riaditeľa stredných škôl, zdravotníckych zariadení, knižnic alebo obdobných zariadení patriacich pod správu samosprávneho kraja. Ďalším príkladom ničím nepodložených hodnotiacich úsudkov žalovanej poškodzujúcich dobré meno žalobcu nielen pred samosprávnym orgánom, pod ktorého riadiacu pôsobnosť ako riaditeľ centra sociálnych služieb patrí, ale aj pred súdnymi orgánmi, sú vyjadrenia žalovanej obsiahnuté vo vyjadrení k

8C/22/2016

-6-

návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 8.10.2015 vo veci úpravy styku starých rodičov s maloletou, v ktorom žalovaná uvádza, že „žalobca a jeho manželka sú plní nenávisťi

a pomsty, počas stretnutia vyvolávajú konflikty, sú rušivým elementom, pretože sa navádzajú do matky dieťaťa, osočujú ju, ohovárajú, poškodzujú jej dobré meno pred policajtmi, každému sa vyhrádzajú a zastrávajú podaním trestného oznámenia, šíria okolo seba strach, riadia sa len svojimi sebeckými pravidlami, ktoré ubližujú maloletej a nad ich primitívnym správaním krútia hlavou odborníci s dlhoročnou praxou. Aj keď medzi žalobcom, jeho manželkou a žalovanou existuje určité napätie, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná po tom, ako Q. K. - syn žalobcu a otec maloletej podal návrh na rozvod manželstva, neumožňuje jemu ani jeho rodine akúkoľvek formu styku s maloletou, prebiehajúce súdne konanie o úprave rodičovských práv k maloletej a prebiehajúce konanie o úprave styku starých rodičov maloletej s maloletou, slová o pomste a nenávisti sú predsa len trochu prehnané. Ani ďalšie tvrdenia žalovanej nie sú ničím podložené, ide len o jej hodnotiace úsudky, zámerom je len zdiskreditovať žalobcu. O. M. K. je riaditeľom Centra sociálnych služieb V. sen v C., čo znamená, že je nadriadeným väčšiemu počtu zamestnancov. Je logické a predpokladateľné, že prešetrovanie sťažnosti, ktoré sa uskutočnilo navyše v Centre sociálnych služieb V. sen v C., vzbudilo u týchto zamestnancov pochybnosti o jeho čestnosti, lojálnosti a pracovnej disciplíne. Žalovaná svojím konaním mohla spôsobiť, že namiesto toho, aby zamestnanci k riaditeľovi vzhliadali, žalobca pomaly stráca dlho budovaný rešpekt a úctu, ba čo viac, v ich očiach sa môže javiť ako nejaký kriminálnik porušujúci právne predpisy a pracovnú disciplínu. Žalovaná má od podania návrhu na rozvod voči svojim bývalým svokrovcami výslovne negatívny postoj, čo vyústilo až do situácie, že udáva žalobcu za to, že išiel vnučke zablahoželať k narodeninám a odovzdať jej darček. Zdôraznil, že je starým rodičom maloletej. Krajský súd v Prešove rozhoduje o odvolaní voči uzneseniu Okresného súdu Svidník, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie predbežného opatrenia na odovzдание dieťaťa do starostlivosti starých rodičov podľa § 76 ods. 1 písm. b) OSP, pričom na Okresnom súde Svidník stále prebieha konanie o úprave styku starých rodičov ako blízkych osôb k maloletemu dieťaťu. Správanie žalovanej nasvedčuje tomu, že jej zámerom je zamedziť akémukoľvek styku otca a starých rodičov s maloletou. Žalovaná zámerne uvádza nepravdivé informácie a svoje hodnotiace úsudky v podaniach súvisiacich s prebiehajúcim konaním, čoho dôkazom sú aj jej tvrdenia obsiahnuté v spomínanej námietke zaujatosti voči sudcom Krajského súdu Prešov a vo vyjadrení k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Tieto nepravdivé informácie a hodnotiace úsudky, ktoré nie sú založené na faktach, ale vyjadrujú len subjektívny názor žalovanej, sú spôsobilé poškodiť povesť a česť žalobcu a v širšom kontexte sú spôsobilé zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Interpretáciou hodnotiaceho úsudku sa zaoberá aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre, kde uvádza: „Tam, kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho úsudku, môže primeranosť zásahu závisieť od toho, či existuje dostatočný skutkový základ pre napadnuté vyhlásenie, pretože dokonca aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek skutkového základu na jeho podporu môže byť prehnaný“ (rozhodnutie Feldek v. Slovensko). Ako vyplýva z vyššie uvedeného, zámerom žalovanej je nielen diskvalifikovať žalobcu ako starého otca maloletej podsúvaním nepravdivých tvrdení a hodnotiacich úsudkov na jeho osobu, s cieľom vykresliť ho pred súdnymi orgánmi ako nekompetentného starého rodiča a zabrániť akémukoľvek styku s maloletou, navyše jej zámerom je poškodiť ho aj v profesionálnej sfére ako osobu vykonávajúcu prácu vo verejnom záujme, očierniť ho nielen pred jeho podriadenými zamestnancami ale aj pred jemu nadriadenými orgánmi, a tým spôsobiť ujmu na jeho osobnostných právach. Právo na ochranu osobnosti je jedným zo

8C/22/2016

-7-

základných práv, ktoré je garantované nielen Ústavou Slovenskej republiky, medzinárodnými zmluvami a zákonmi Slovenskej republiky, ale aj rozhodovacou činnosťou súdov, o čom svedčí aj početná judikatúra slovenských, českých a európskych súdov v tejto oblasti. „Satisfakčná žaloba je prostriedok ochrany osobnostných práv, ktorého cieľom je dosiahnutie primeraného zadosťučinenia, resp. satisfakcie pre fyzickú osobu, ktorej osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah obvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami, avšak aj takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú samé o sebe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. K zásahu do osobnostných práv môže napokon dôjsť aj prezentovaním neoprávnenej kritiky určitého správania tejto osoby (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2011, sp. zn. 1 Cdo 113/2009). Poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v danom prípade rozhodoval ako dovolací súd vo veci podobnej predmetnej veci a ktorý vo svojom odôvodnení uvádza: „..... skutkové tvrdenia, za ktoré odvolací súd uložil žalovanej povinnosť ospravedlniť sa, mali zrejme znevažujúcu povahu, keď v celkovom kontexte podávali negatívny obraz o osobe žalobkyne, jej správaní, charakterových vlastnostiach a

pracovnej morálke. V súvislosti s posúdením otázky, či zásah bol primeraný alebo nie, teda, či v inkriminovanom článku uverejnené tvrdenie žalovanej bolo pravdivé, alebo či žalovanou uvedené hodnotiace úsudky boli primerané z hľadiska formy a obsahu a či vyplývali z pravdivých premís, dôkazné bremeno zaťažovalo žalovanú, ktorá však tieto skutočnosti vo svoj prospech nepreukázala. Preto je správny záver odvolacieho súdu, že v danom prípade žalovanou uvedené nepravdivé skutkové tvrdenia a neprimerané hodnotiace úsudky, ktoré nie sú založené na korektných faktoch, čo spôsobuje ich neprimeranosť a vedome vyvoláva pochybnosti o dôveryhodnosti a profesionálnej a občianskej cti žalobkyne, sú so zreteľom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci spôsobilé privodiť žalobkyni ujmu na jej osobnostných právach..." (1 Cdo 113/2009). V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: „K porušeniu práva na česť, resp. dobrú povesť, môže dôjsť slovom, písmom, obrazom i akýmkoľvek iným konaním difamujúcej (zneucťujúcej, znevažujúcej, dehonestujúcej, diskreditačnej) povahy. Ak k takémuto porušeniu malo dôjsť slovom, treba pri skúmaní primeranosti konkrétneho výroku v prvom rade odlíšiť, či sa jedná o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok (kritiku), pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, to znamená, či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie či zneuctenie danej osoby. Treba teda rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a medzi kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného porušenia práva na česť (dobrú povesť). Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu, formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dôvodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o

8C/22/2016

-8-

konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami), znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa)" (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010, sp. zn. 4 Cdo 149/2009). Z vyššie uvedeného je zjavné, že nepravdivé skutkové tvrdenia a neprimerané hodnotiace úsudky, ktoré sa nezakladajú na faktoch a ktoré žalovaná uvádza Prešovskému samosprávnemu kraju a súdom sú spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach, vzhľadom na to, že sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o dôveryhodnosti a profesionálnej a občianskej cti žalobcu. Pri aplikácii tohto judikátu na náš prípad je evidentné, že nepravdivé tvrdenia a subjektívne hodnotiace úsudky žalovanej boli spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu vo sfére jeho osobnostných práv, keďže boli spôsobilé spochybniť dôveryhodnosť osoby žalobcu ako riaditeľa Centra sociálnych služieb V. sen, taktiež aj ako starého otca maloletej a takisto aj jeho profesionálnu a občiansku česť. C. žalovanej evidentne došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nakoľko o ňom šírila nepravdivé tvrdenia, ktoré boli spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu, a to tak majetkovú, ako aj nemajetkovú. Na to, aby sa mohlo priznať primerané zadosťučinenie sa nevyžaduje vznik následku, stačí aj existencia konania, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach. Toto tvrdenie je podložené aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. „Základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2011, sp. zn. 1 Cdo 113/2009). Vzhľadom k tomu, že žalovaná vedome uvádzala vo svojich podaniach nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie, hodnotiace úsudky, zasiahla do osobnostných práv žalobcu. Podatť trestné oznámenie alebo sťažnosť je síce právom, ktoré má oporu v právnych predpisoch Slovenskej republiky, avšak ani jedno z jej podaní nebolo dôvodné a informácie obsiahnuté v týchto podaniach pôsobili difamačne, teda mali škodlivý účinok na dobré meno a povesť žalobou. „Difamujúce tvrdenie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti je nutné posúdiť nie len podľa použitých výrazov a formulácií, ale aj celkového dojmu, ktorým pôsobí s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo. Významné je, či celkové vyznenie určitej informácie zodpovedá pravde“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp.

z . 30Cdo/332/2007). Konanie žalovanej bolo objektívne spôsobilé spôsobiť ujmu na osobnostných právach žalobcu, ktorý v očiach svojich zamestnancov, nadriadených, súdov, ale aj širšej verejnosti mohol klesnúť. Za zásah do osobnostných práv sa pritom považuje už len samotné zverejnenie nepravdivej informácie o fyzickej osobe, aj keď nemá výslovne difamačný charakter, čo potvrdzuje aj Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/9231/2004: „Zverejnenie (vedomé alebo nevedomé) nepravdivých informácií o fyzickej osobe je potrebné v zásade vždy posudzovať ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, a to aj v prípade, že príslušná informácia nebude mať výslovne difamačný charakter. Podstatné totiž je, že takto je o konkrétnej fyzickej osobe vyslovovaná nepravda, na základe ktorej môžu tretie osoby túto fyzickú osobu skreslene posudzovať, nie je pritom ani rozhodujúce, či by sa jednalo o negatívnu alebo pozitívnu informáciu“. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.3.2007, sp. zn. 5 Cdo 180/2007 uvádza: „Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobností je teda jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 8C/22/2016
-9-

Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia (subjektom ochrany), je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnené zasahujúceho do chránených osobnostných práv (je pôvodcom alebo subjektom zásahu)“. „Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závislé v prvom rade na jej vôli ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.2.2011, sp. zn.: 5Cdo 265/2009). Tak z Občianskeho zákonníka, ako aj z vyššie citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že osoba, do ktorej práva na ochranu osobností sa zasiahlo, má možnosť zvoliť si právny prostriedok ochrany osobnosti, podľa toho, aká bola intenzita zásahu. V tomto prípade máme za to, že zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ nie je postačujúce vzhľadom na to, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby a jej vážnosť v spoločnosti. Keďže navyše ide aj o osobu, ktorá vykonáva prácu vo verejnom záujme a konanie žalovanej mohlo mať nepriaznivé následky na jej postavenie ako riaditeľa Centra sociálnych služieb, z toho dôvodu žiada okrem upustenia od protiprávneho konania aj poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

2. Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 13.7.2016 uviedla, že z obsahu samotnej žaloby vyplýva, že podľa žalobcu neoprávneným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti zo strany žalovanej došlo dňa 15.6.2015 - v uvedený deň mala žalovaná podať sťažnosť Prešovskému samosprávnemu kraju na žalobcu, ktorý je riaditeľom Centra sociálnych služieb Dúhový sen v C. patriaceho pod správu Prešovského samosprávneho kraja. Žalobca v žalobe tvrdí, že s predmetom sťažnosti sa oboznámil pri jej prešetrovaní dňa 20.8.2008 (zrejme správne má byť 2015). Žalobca však kópiu sťažnosti nepredložil, resp. ani nenavrhol jej vyžiadanie. Žalobca ako dôkazy predkladá súdu zápisnicu o výsledku prešetrovania sťažnosti zo dňa 16.9.2015. Uvedenú sťažnosť prešetrovali a zápisnicu o tom spísali zamestnanci oddelenia riadenia sociálnych služieb Úradu PSK. Z uvedenej zápisnice vyplýva, že sťažnosť obsahovala námietku na preverenie dochádzky riaditeľa Centra riaditeľa služieb Dúhový sen v C., PhDr. M. K. v dňoch 2.5.2014, 6.6.2014, 4.7.2014, 22.4.2015 a dňa 2.6.2015. Zo zápisnice vyplýva, že sťažnosť k uvedenej námietke je neopodstatnená. Zároveň zo zápisnice vyplýva, že bolo dané odporúčenie dopracovať Pracovný poriadok CSS V. sen v C. časť VI. Prekážky v práci tak, aby bolo jasné a zreteľne zadefinované každé opustenie v pracovnej dobe. Na sťažnosť žalovanej proti postupu pri vybavovaní vyššie uvedenej sťažnosti reagoval útvar hlavného kontrolóra PSK. Zo zápisnice o výsledku prešetrovania sťažnosti hlavného kontrolóra PSK zo dňa 13.1.2016 vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky bola opodstatnená v časti nedodržania zákonom stanovenej lehoty na vybavenie sťažnosti, t.j. v termíne do 17.9.2016, čím bolo porušené ustanovenie § 20 ods. 1 zák. č. 9/2010 Z.z.

o sťažnostiach a spracovateľ spisu nedodrжал postup stanovený internými predpismi PSK.
V ostatnom bola sťažnosť
8C/22/2016

-10-

vyhodnotená ako neopodstatnená. K uvedenému možno zatiaľ všeobecne uviesť, že ak žalovaná podala sťažnosť, realizovala tým svoje petičné právo zaručené v čl. 18 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v čl. 27 ods. 1 Ústavy SR. Vo veciach verejného alebo iného spoločného záujmu má každý právo sám alebo s inými obracať sa na štátne orgány a orgány územnej samosprávy so žiadosťami, návrhmi a sťažnosťami. Petícia predstavuje zvláštny kvalifikovaný prípad slobody prejavu, ktorý je spojený s povinnosťou orgánu verejnej moci na obsah petície - sťažnosti reagovať. Z doposiaľ dostupných informácií je zrejmé, že sťažnosť žalovanej smerovala k prešetreniu, či zo strany žalobcu ako riaditeľa - verejného činiteľa v súvislosti s výkonom jeho funkcie nedochádza k porušovaniu zákona. Osoba, ktorá sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená, musí zniesť nielen väčšiu mieru kritiky, ale aj byť pod väčšou kontrolou nielen kontrolných orgánov, ale aj verejnosti ako takej. Ak žalovaná podala sťažnosť, realizovala tým svoje ústavné právo a t.j. konala v súlade so zákonom, pričom vo vzťahu k žalobcovi ako verejnému činiteľovi išlo o dostatočne dôležitý cieľ primeranou formou a z tohto dôvodu nemôže ísť o neprimeraný zásah do práva na ochranu osobnosti. Zo zápisnice o prešetrovaní sťažnosti nevyplýva, aby obsah sťažnosti v súvislosti s plnením pracovných povinností žalobcu bol neprimeraný a nevhodný. Ak žalobca poukazuje na skutočnosť, že v sťažnosti uviedla, že jeho impulzívne a arogantné správanie a konanie počas návštevy materskej škôlky vystrašilo deti a traumatizovalo učiteľku MŠ a túto mal verbálne napádať a zastrašovať ju, k uvedenému je potrebné opakovane uviesť, že žalobca sťažnosť nepredložil. Z toho, čo v žalobe uvádza, je zrejmé, že ide o hodnotiace úsudky žalovanej, ktoré boli primerané k informáciám, ktoré boli žalovanej poskytnuté a nakoniec aj k tomu, čo sama videla. Žalobca v žalobe neuvádza, či oznámil žalovanej, že ide vnučke do škôlky odnieť darčeky, resp. či mal súhlas žalovanej navštíviť v škôlke maloletú. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že v čase podania sťažnosti žalovaná v sťažnosti uviedla, že podala trestné oznámenie na Okresné riaditeľstvo vo Svidníku a toto je v štádiu riešenia. Z ustanovenia § 196 Tr. por. vyplýva postup orgánov činných v trestnom konaní pri podaní trestného oznámenia. Ak policajný orgán postupoval podľa § 197 ods. 1 písm. a) Tr. por., vec bola „v štádiu riešenia“, pretože ju napr. neodmietol. Uvedená skutočnosť nie je neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti. Pokiaľ žalobca poukazuje na podanie žalovanej zo dňa 20.11.2015, k tomu je potrebné uviesť, že zo zákona vyplýva právo účastníka konania vznášať námietku predpojatosti sudcov, ak možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti pre pomer veci, k účastníkom, zástupcom. Zavádzajúca je argumentácia žalobcu, že ide o skutkové tvrdenie. Žalovaná vyslovovala podozrenie zo zaujatosti súdu vo vzťahu k pomeru jednej zo strán v konaní a usudzovala tak, resp. hodnotila to zo skutočností profesného statusu žalobcu. Tento hodnotiaci úsudok bol k zamýšľanému cieľu legitímny a primeraný. Zo strany žalovanej nešlo primárne o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Obdobne je to aj vo vzťahu k písomnému vyjadreniu zo dňa 8.10.2015. sám žalobca konštatuje, že sú to hodnotiace úsudky. Podľa žalovanej tieto hodnotiace úsudky sú primerané a sledujú legitímny cieľ v kontexte s obsahom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vo veci úpravy styku starých rodičov s maloletou. Podľa žalovanej išlo o jej právo vyjadriť sa k návrhu na predbežné opatrenia a na skutočnosti v návrhu uvedené. Zo strany žalovanej v žiadnom prípade nešlo o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť. Takou okolnosťou je aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženou povinnosťou. Žalovaná pri realizácii svojich práv či už petičného, resp. vyjadrení v rámci súdneho konania sledovala legitímny cieľ a je

8C/22/2016

-11-

primeraným prostriedkom. Žalobca žiada priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch s argumentáciou, že žalobca vykonáva prácu vo verejnom záujme a konanie žalovanej mohlo mať nepriaznivé následky na jeho postavenie ako riaditeľa CSS. Podmienkou priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. S poukazom na vyššie uvedené žiada žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 12.8.2016 k vyjadreniu žalovanej k žalobe uviedol, že žalovaná predmetnou sťažnosťou zo dňa 15.6.2015 len realizovala svoje petičné právo a jej sťažnosť

smerovala k prešetreniu, či zo strany žalobcu ako riaditeľa - verejného činiteľa v súvislosti s výkonom jeho funkcie nedochádza k porušovaniu zákona. Žalovaná uvádza, že konala v súlade so zákonom a z tohto dôvodu nemohlo ísť o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Žalobca v konaní žalovanej za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv nepovažuje skutočnosti uvedené v jej sťažnosti, smerujúce k prešetreniu jeho dochádzky do zamestnania, a tak prípadné porušovanie pracovnej disciplíny, resp. využívanie motorového vozidla na súkromné účely, kedy žalovaná v zmysle zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach podala sťažnosť, čím realizovala svoje petičné právo priznané jej Ústavou SR ako aj Listinou základných ľudských práv a slobôd. Žalobca však za neoprávnený zásah považuje viaceré tvrdenia žalovanej obsiahnuté v sťažnosti, a to v časti, ktorá obsahuje množstvo ničím nepodložených, nepravdivých, resp. pravdu skresľujúcich informácií o osobe a konaní žalobcu, nesúvisiacich s absenciou jeho dochádzky do zamestnania, porušovaním pracovnej disciplíny a interných smerníc, s cieľom poškodiť jeho dobrú povesť a dobré meno v jeho pracovnej sfére. Žalobca sa v zmysle ust. § 15 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach mal možnosť oboznámiť s obsahom sťažnosti žalovanej zo dňa 15.6.2015, v ktorej žalovaná okrem vyslovenia podozrenia o porušovaní pracovnej disciplíny žalobcu, využívaní služobného motorového vozidla na osobné účely, zneužívania pracovnej doby na vybavovanie súkromných záležitostí, informovala predsedu samosprávneho kraja aj o prebiehajúcim konaní o rozvod jej manželstva so synom žalobcu na súde a úpravy rodičovských práv a povinností k ich maloletej dcére a o problémoch úpravy styku jej maloletej dcéry s otcom, synom žalobcu, do ktorej zasahuje žalobca. Žalovaná k osobe žalobcu v podaní adresovanom predsedovi samosprávneho kraja uviedla, že počas celého priebehu konania na súde (pozn. konanie o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletej dcére) je správanie žalobcu zákerné a chorobne pomstychtivé. Ďalej tiež uviedla, že žalobca ako jej bývalý svokor v súvislosti s prebiehajúcim konaním o rozvod a úpravu výkonu rodičovských práv jeho syna so žalovanou sa všemožne snaží ovplyvňovať, manipulovať orgány štátnej správy, verejnej správy a samosprávy svojou osobnou návštevou, telefonicky a svojimi klamstvami a lžami cielene a úmyselne poškodzuje dobré meno žalovanej, ako aj dobré meno jej rodičov. Žalovaná uviedla, že žalobca svojimi fabuláciami a vykonštruovanými tvrdeniami a konšpiráciami jej ako aj jej dcére veľmi ubližuje. Žalovaná ďalej uviedla, že žalobca prekročil všetky hranice slušnosti a inteligencie a preto bola nútená podať trestné oznámenie na žalobcu, ktoré ako uviedla v sťažnosti je v štádiu riešenia. K sťažnosti tiež pripojila predmetné oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že došlo k spáchaniu trestného činu, ktoré adresovala okresnej prokuratúre. Zároveň tiež žalovaná uviedla, že nad správaním a konaním žalobcu, ktorí sa podľa slov žalovanej vystatuje svojou funkciou, mnohí z jej okolia neveriacky krúčia hlavou. Žalovaná tiež neopomenula uviesť, že správanie žalobcu je agresívne a že umelo vyvolal veľký konflikt pri návšteve v materskej škole, kde navštívil jej maloletú dcéru, aby jej odovzdal narodeninový darček, narúšal výchovnovzdelávaci

8C/22/2016

-12-

proces a porušil právne predpisy a vnútorný poriadok materskej školy. Pri uvedenej návšteve podľa tvrdení žalovanej žalobca vystrašil deti a traumatizoval, zastráňoval a verbálne napádal učiteľku materskej školy. Z obsahu podania (sťažnosti) žalovanej, s ktorou sa mal možnosť oboznámiť žalobca, vyplýva, že žalovaná sa vo svojej sťažnosti neobmedzila len na poukázanie na konkrétne nedostatky, na prípadné porušovanie právnych predpisov, ktorých odstránenie by bolo v pôsobnosti samosprávneho kraja ako orgánu verejnej správy, ku ktorému mohlo dôjsť postupom a konaním žalobcu pri výkone funkcie vo verejnom záujme, t.j. možné porušovanie pracovnej disciplíny, ale žalovaná bez preukázania pravdivosti svojich tvrdení, bez uvedenia podkladu, z ktorého pri hodnotení osoby žalobcu vychádzala, aby aj nezainteresovaná osoba mohla kriticky zhodnotiť správanie žalobcu, opísala žalobcu ako agresívneho, chorobne pomstychtivého a zákerného ex svokra, ktorý manipuluje priebehom konania na súde vo veci jej rozvodu a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej so synom žalobcu Q. K., ako kriminálnika, na ktorého podala trestné oznámenie za ohováranie a osočovanie jej osoby, ako agresívnu osobu, ktorá umelo vyvoláva konflikty, straší deti v materskej škole a traumatizuje ich učiteľku. Vzhľadom k vyššie uvedenému je zrejmé, že táto obsahová časť podania žalovanej nie je sťažnosťou v zmysle zákona o sťažnostiach a realizáciou jej petičného práva, keďže ide len o jej vyjadrenia, názory a nie je z tejto obsahovej časti jej sťažnosti zrejme ochrany akého svojho práva alebo právom chráneného záujmu sa žalovaná domáha. Uvedenú obsahovú časť sťažnosti žalovanej však možno posúdiť ako „ohováranie a osočovanie“ žalobcu, s cieľom poškodiť jeho dobrú povesť v očiach jeho nadriadených ako aj podriadených zamestnancov a spôsobiť mu tak ujmu na jeho osobnostných právach. Uvedené „osočujúce“ vyjadrenia žalovanej na osobu žalobcu však možno posúdiť ako realizáciu práva žalovanej

na slobodu prejavu. V danom prípade je však potrebné posúdiť, či týmito vyjadreniami na osobu žalobcu nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, predovšetkým do práva na ľudskú dôstojnosť a občiansku česť. Ústava Slovenskej republiky vo svojom článku 19 ods. 1 zaručuje každému právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Obdobne Občiansky zákonník v § 11 priznáva fyzickým osobám právo na ochranu osobnosti. Občiansky zákonník podľa § 11 chráni fyzické osoby pred akýmkoľvek zásahom do ich osobnostných práv, medzi ktoré okrem iných zaraďujeme aj právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. V predmetnom prípade tieto práva žalobcu boli dotknuté nepravdivými výroky žalovanej o osobe žalobcu, neoprávnenou kritikou na adresu žalobcu a boli spôsobilé privodiť mu skutočnú majetkovú či nemajetkovú ujmu. Je potrebné poznamenať, že tvrdenia, ktoré žalovaná adresovala na osobu žalobcu, by boli spôsobilé privodiť ujmu aj každej inej osobe ako žalobcovi. Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa článku 26 ods. 2 veta prvá Ústavy SR každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Podľa článku 26 ods. 4 Ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. „Citované články Ústavy SR vyjadrujú základné ústavné hodnoty právneho poriadku Slovenskej republiky ako demokratického právneho štátu. Ústavou zaručené právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v článku 19 Ústavy SR. Kolízia oboch práv sa realizuje práve napríklad pri aplikácii § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti. Povinnosťou súdov v takých prípadoch je interpretovať

8C/22/2016

-13-

jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných práv a slobôd. Pri strete práva slobody prejavu s právom na ochranu osobnosti musia preto dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku vyváženosti (proporcionality) uplatňovania týchto práv (rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 11 Co/148/2012, zo dňa 6. 2. 2013). Správanie sa (konanie) osôb spočívajúce v „umelom vyvolávaní konfliktov, zastrášaní a traumatizovaní zamestnancov materskej školy, vystrašení detí v materskej škole, ovplyvňovanie a manipulovanie súdnym konaním, zneužívanie svojho postavenia na ovplyvňovanie orgánov štátnej správy, úmyselné poškodzovanie dobrého mena inej osoby, jej osočovanie pred očami iných osôb, porušovanie právnych predpisov a vnútorných smerníc (školský zákon)“ sa prieči nielen právnym normám, ale aj morálnym pravidlám, je preto neprípustné a v spoločnosti je všeobecne odsudzované, príp. netolerované. So zreteľom na uvedené, ak niekto o inom nepravdivo tvrdí, že sa tak správal, bez ďalšieho možno mať za to, že takéto tvrdenie má difamujúcu povahu a je objektívne spôsobilé ohroziť morálnu integritu fyzickej osoby, ktorej sa to týka, osobitne, ak pre naplnenie hľadiska objektívnosti postačuje, že difamujúce tvrdenie sa mohlo dostať na vedomie tretím osobám, ako to je aj v prejednávanej veci. Nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce tvrdenia uvedené v podaní žalovanej, nepochybne mali znevažujúcu (difamačnú) povahu, keďže v celkovom kontexte podávali negatívny obraz o osobe žalobcu, jej správaní, charakterových vlastnostiach a jeho morálke, a teda boli objektívne spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. Žalovaná výrazným spôsobom prekročila svoje práva na slobodu prejavu a zasiahla tak do osobnostných práv žalobcu, čo sa prejavilo v jeho pracovnom živote, keď sa o týchto skutočnostiach oboznámili pri jej prešetrovaní nielen predseda samosprávneho kraja, ktorému bola sťažnosť žalovanej adresovaná, ale aj iní zamestnanci či vedúci funkcionári, či už na úrovni domova sociálnych služieb alebo na úrovni samosprávneho orgánu, a preto je zrejmé, že vyjadreniami žalovanej na adresu žalobcu v podanej sťažnosti došlo k závažnému poškodeniu povesti a dobrého mena žalobcu. O skutočnostiach uvádzaných žalovanou v sťažnosti sa dozvedeli priamo aj žalobcovi podriadení zamestnanci, pre ktorých by mal byť ako riaditeľ domova sociálnych služieb autoritou a morálnou zárukou. Všeobecne možno konštatovať, že pokiaľ sa takéto podania zo strany žalovanej obsahujúce nepravdivé výroky na adresu žalobcu a neoprávnenú kritiku jeho osoby budú opakovať, nie je vylúčené, že žalobca bude odvolaný z funkcie riaditeľa domova sociálnych služieb, čím dôjde k výraznému zásahu do jeho pracovného života, s dopadom aj na jeho súkromný život. Zdôraznil, že sťažnosť žalovanej bola adresovaná samotnému predsedovi samosprávneho kraja,

ktorý v zmysle ust. § 11 ods. 2 písm. h) zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov je oprávnený podať návrh zastupiteľstvu samosprávneho kraja na odvolanie vedúcich (riaditeľov) právnických osôb samosprávneho kraja, t. j. v danom prípade aj žalobcu. V kompetencii vedúcej odboru sociálneho Prešovského samosprávneho kraja je tiež podávať predsedovi samosprávneho kraja návrhy na odvolanie riaditeľov centier sociálnych služieb, t. j. aj riaditeľa Centra sociálnych služieb Dúhový sen, C.. V čase podania uvedenej sťažnosti zo dňa 15.6.2015 bolo zrejmé, že žalobca konaním, ktoré opísala žalovaná v trestnom oznámení, ktoré uviedla ako prílohu, nenaplnil žiadnu skutkovú podstatu trestného činu, a preto trestné oznámenie podané žalovanou bolo vyšetrojúcim orgánom odovzdané na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Uvedené skonštatovali aj samotné orgány činné v trestnom

8C/22/2016

-14-

konaní v uznesení o odovzdaní veci zo dňa 27.3.2015. Túto skutočnosť, t. j. že s trestným oznámením bolo naložené tak, že vec bola postúpená orgánu na vybavenie priestupku, nenamieta ani samotná žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 12.7.2016. Napriek tomu, že len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy (článok 50 ods. 1 Ústavy SR) a každý, kto je podozrivý alebo proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (článok 50 ods. 2 Ústavy SR) boli v predmetnej sťažnosti a v prílohe k nej pripojenej - trestnom oznámení, zvolené také slová, slovné spojenia, formulácie a komentáre, ktoré si osoby oboznámené s obsahom sťažnosti a jej prílohami mohli vysvetľovať tak, že žalobca (napriek rozhodnutiu o odovzdaní veci na priestupkové konanie) sa dopustil voči žalovanej spoločensky nežiaduceho konania, vykazujúceho znaky trestného činu, i keď za to nebol uznaný vinným v trestnom konaní. Žalovaná totiž v trestnom oznámení jednoznačne konštatuje ako fakt (vyplývajúci zo skutočnosti, že slová žalobcu na adresu žalovanej, ktoré mal údajne uviesť citujem: „že je psychicky chorá a že sa určite zbláznila“ boli aj zápisnične zadokumentované privolanou policajnou hliadkou), že žalobca úmyselne a pred viacerým počtom ľudí na verejnom mieste osočuje žalovanú, keď na jej adresu uvádza slová, že: „je psychicky chorá a že sa určite zbláznila“. Nemožno nebrať do úvahy celkový kontext obsahu podania žalovanej, ktorého obsah nemôže osobu, ktorá sa mala možnosť oboznámiť s týmto podaním, viesť k inému záveru ako k tomu, že žalobca sa dopustil spoločensky neprijateľného správania. Vyjadrenia žalovanej o spoločensky neprijateľnom správaní žalobcu sú jednoznačné a napriek neexistencii právoplatného odsudzujúceho rozsudku v trestnom konaní evokujú u osoby, ktorá sa oboznámila s obsahom sťažnosti záver, že žalobca sa trestného činu dopustil. Bežná (laická) osoba bez právneho vzdelania nemusí vedieť, že o fyzickej osobe ako páchatelovi trestného činu možno hovoriť až po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku. Neobstojí tvrdenie právneho zástupcu žalovanej, v zmysle ktorého ak sa žalovaná v sťažnosti vyjadrila, že trestné oznámenie je „v štádiu riešenia“, uviedla to pravdivo, a teda nemohla týmto výrokom neoprávnené zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Žalovaná sa odvoláva na ust. § 197 Trestného poriadku, kedy uvádza, že nepochybne ak policajný orgán postupoval podľa § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, vec bola „v štádiu riešenia“, pretože ju napr. neodmietol. Je potrebné však upozorniť na prvú vetu uvedeného ustanovenia, citujem: „ ak nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa odseku 2, , z čoho jednoznačne vyplýva, že ak policajný orgán postupoval podľa ust. § 197 ods. 1 písm. a), vec nebola v štádiu riešenia, ale podozrenie žalovanej zo spáchania trestného činu ohovárania, nebolo preukázané a vecou sa ďalej policajný orgán a už vôbec nie prokuratúra, nezaoberala. Difamujúce tvrdenie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti je nutné posúdiť nie len podľa použitých výrazov a formulácii, ale aj celkového dojmu, ktorým pôsobí s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo. Významné je, či celkové vyznenie určitej informácie zodpovedá pravde“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/332/2007). V predmetnej sťažnosti žalovanej odzneli nepravdivé údaje, vychádzajúce z neovereného, nepravdivého a dôkazmi nepodloženého stavu veci, žalovaná označenou sťažnosťou prekročila rámec garantovaného ústavného práva na slobodu prejavu, čím takýmto jej konaním došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, pričom tento zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu na týchto právach žalobcu, konkrétne na ochrane občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Právny zástupca žalovanej tiež v predmetnom vyjadrení uvádza, že z toho, čo v žalobe uvádza žalobca, vyplýva, že ide o hodnotiace úsudky žalovanej, ktoré boli primerané k informáciám, ktoré boli žalovanej poskytnuté a nakoniec aj k tomu, čo sama videla. Žalovaná neuviedla v predmetnej sťažnosti a napokon ani v

8C/22/2016

-15-

samotnom vyjadrení k žalobnému návrhu, ako dospela k takýmto hodnotiacim úsudkom, t.j. ktoré informácie jej boli poskytnuté a ktoré získala vlastným pozorovaním, resp. osobnou skúsenosťou, a teda ako dospela k informáciám, v ktorých spočívalo jej hodnotenie. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaná sa návštevy materskej školy, o ktorej sa následne vyjadrila, že žalobca vyvolal umelo veľký konflikt, traumatizoval učiteľku a vystrašil deti, sama osobne nezúčastnila a preto jej tvrdenia na adresu žalobcu o jeho neprimeranom a nevhodnom správaní nevychádzajú zo skúsenosti, ktorú získala vlastným pozorovaním, a tiež nevychádzajú z pravdivosti skutočností (podkladov), ktoré sú podkladom pre tento hodnotiaci úsudok. Žalovaná taktiež neuviedla, z akých zdrojov resp. či bola priamo účastná toho, ako žalobca telefonicky či osobnou návštevou ovplyvňuje orgány štátnej správy, verejnej správy, v súvislosti s prebiehajúcim konaním o rozvod manželstva jeho syna so žalovanou, neuviedla z čoho usudzuje, že žalovaný zasahuje do úpravy styku jeho syna Q. K. s maloletou dcérou, neopísala na základe akého podkladu usudzuje, že jeho správanie počas konania na súde je zákerné a chorobne pomstychtivé. Podľa konštantnej judikatúry súdov najčastejšími formami zásahu do práva na ochranu cti sú skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, t.j. kritika. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia, vychádza sa z toho, že nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenia zásadne neoprávnene zasahujú do práv chránených ust. § 11 a nasl. OZ. Na rozdiel od skutkových tvrdení, ktoré majú objektívnu povahu a ktoré možno overiť, hodnotiace úsudky sú vždy subjektívne, lebo sú výrazom názorov toho, kto robí hodnotiaci úsudok, teda podáva kritiku. V tomto zmysle kritika nemôže byť objektívna. Rozlišuje sa kritika prípustná, čiže oprávnená, o ktorú ide vtedy, ak je vecná a konkrétna a tiež vtedy, ak je primeraná, teda zodpovedajúca čo do obsahu, formy a miesta (použitie výrazy, formulácie, spojenia a pod.) a ak nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu. Požiadavka vecnosti vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivosti skutočností (podkladov), ktoré sú podkladom pre hodnotiaci úsudok. Požiadavka konkrétnosti kritiky pritom vyžaduje, aby podklady, na ktorých spočíva hodnotenie, boli uvedené v konkrétnej podobe, aby adresát mal možnosť úsudok preskúmať a vytvoriť si vlastný názor a zároveň, aby nevznikali falošné predstavy o skutočnostiach, ktoré slúžili hodnoteniu ako podklad. Ak tomu tak nie je, kritika (hodnotiaci úsudok) je neprípustná a tvorí tak podstatu neoprávneného porušenia práva na česť fyzickej osoby (rozhodnutie Krajského súd Košice sp. zn. 11Co/ 148/2012 , zo dňa 6.2.2013). Tvrdenia žalovanej, resp. jej hodnotiace úsudky nevychádzajú z pravdivosti skutočností (podkladov), ktoré sú podkladom pre hodnotiaci úsudok a tiež podklady, na ktorých spočíva hodnotenie, žalovaná neuviedla v konkrétnej podobe, aby adresát mal možnosť úsudok preskúmať a vytvoriť si vlastný názor, čím je táto jej kritika neoprávnená a spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Pokiaľ žalovaná poukazuje na skutočnosti, že žalobca neuviedol v žalobe, či oznámil žalovanej, že ide vnučke do škôlky odniesť darčeky, resp. či mal súhlas žalovanej navštíviť v škôlke maloletú, k tomuto uviedol nasledovné: Žalovaná si zrejme vykladá obsah jej rodičovských práv a povinností k maloletej absolútne neobmedzene a teda takým spôsobom, že len ona je oprávnená rozhodovať o tom, kto môže alebo nemôže s jej dcérou komunikovať a nadviazať s ňou kontakt, tým skôr ak ide o rodinných príbuzných z otcovej strany, z čoho sa možno domnievať, že zasahuje nielen do práv žalobcu, ale aj do práv maloletej na jej rodinný život. Zdôraznil, že žalobca spoločne so svojou manželkou sa v uvedený deň návštevy nesprávali nevhodne, dôvod ich návštevy v materskej škole bol opodstatnený a konajúci súd má vedomosť o spore medzi účastníkmi konania, aj čo sa týka výkonu rodičovských, resp. starorodičovských práv k maloletej. Účelom návštevy žalobcu a jeho manželky bolo len odovzdať vnučke darček k štvrtým narodeninám, a to či tak urobili týždeň skôr ako oslávila

8C/22/2016

-16-

narodeniny, je v danom prípade irelevantné. Zdôraznil, že vo vzťahu k maloletej nie je cudzou osobou, alebo osobou, ktorá by mala súdnym rozhodnutím zamedzený prístup k maloletej vnučke, takže neporušil v tomto smere žiadnu právnu normu. Žalobca sa nedožadoval prevzatia maloletej z predškolského zariadenia, na ktorý by potreboval súhlas alebo aspoň upovedomenie žalovanej, ktorá ju má v jej osobnej starostlivosti, aj napriek tomu, že maloletá s ním a s jeho manželkou chcela odísť z predškolského zariadenia. Je potrebné uviesť, že s návštevou maloletej v materskej škole a odovzdaním darčeka súhlasil otec maloletej, keďže bola to žalovaná, ktorá neumožnila nielen starým rodičom ale aj otcovi maloletej žiadnu komunikáciu s maloletou a možnosť zablahoželať jej k narodeninám. K podaniu žalovanej zo dňa 20.11.2015 a zo dňa 8.10.2015 právny zástupca žalovanej uviedol, že obe tieto podania podala žalovaná ako účastník súdneho konania, využívajúc svoje právo vznášať námietky zaujatosti a právo vyjadrovať sa ku skutočnostiam a dôkazom predneseným

v konaní a realizáciu vyššie zmienených práv žalovanej nemožno primárne posúdiť ako neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Je potrebné vyjadriť nesúhlas so žalovanou, pretože v danom prípade jej hodnotiace úsudky sú neprimerané, obsah podaní, ktorými sa vyjadruje k osobe žalobcu ale aj k jeho manželke je nevhodný. A aj v týchto oboch prípadoch preto došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Pokiaľ žalovaná ako účastníčka konania uviedla, že žalobca a jeho manželka sú plní nenávisti a pomsty, že žalobca je vysoko postaveným funkcionárom Prešovského samosprávneho kraja a to na riadiacej funkcii riaditeľa Centra sociálnych služieb s prirodzeným napojením na elitu Prešovského samosprávneho kraja a že Svidník a Okresný súd ho nezaujímajú, potrebuje dostať veci do Prešova na Krajský súd bez toho, aby ozrejmila podklady, na ktorých spočíva toto jej hodnotenie, nešlo o kritiku vecnú a konkrétnu a preto takúto kritiku možno označiť za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Výber právnych prostriedkov, ktoré si dotknutá osoba zvolí na dosiahnutie nápravy jej porušeného alebo ohrozeného práva a ktoré sú upravené v ust. § 13 a nasl. OZ, je plne na zvážení dotknutej osoby. Pokiaľ si ako prostriedok ochrany žalobca zvolil upustenie od protiprávneho konania, verejné ospravedlnenie a primerané finančné zadostučenie, nejde o nesúlad medzi skutkovými tvrdeniami v žalobe a žalobným petitom. Preto aj z tohto hľadiska je toto tvrdenie žalovanej irelevantné. V danom prípade žalovanou uvedené nepravdivé skutkové tvrdenia a neoprávnené hodnotiace úsudky, ktoré nie sú založené na konkrétnych faktoch, v rámci ktorých žalovaná navyše ani neuviedla podklad, z ktorého vychádzala pri vytváraní si hodnotiacich úsudkov, čo spôsobuje ich neprimeranosť a vedome vyvoláva pochybnosti o dôveryhodnosti a profesionálnej a občianskej cti žalobcu, boli spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. Kritika žalovanej je neprimeraná čo do obsahu, formy a miesta, keďže vybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa).

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 31.10.2016 uviedla, že považuje podanú žalobu za nedôvodnú, šikanóznú, vyplývajúcu z vyslovene nepriateľského postoja žalobcu vo vzťahu k žalovanej, ktorej cieľom je žalovanú zastrašiť a zabrániť jej vo výkone jej subjektívnych práv ako účastníčky v civilných konaniach, ale aj v priestupkových konaniach. V prvom rade si žalovaná dovoľuje poukázať na nepochopenie problematiky ochrany osobnosti zo strany žalobcu, ktorý v žalobe poukazuje na síce rozsiahlu, avšak s vecou a skutkovým základom v žalobe, nesúvisiacu judikatúru v konaniach o ochranu osobnosti. Žalobca cituje z rozsudkov, ktoré sa týkajú zverejňovania skutočností v rámci tlače a televízie, dokonca cituje rozsudok z konania, ktorý sa týkal zámerného zverejnenia mena

8C/22/2016

-17-

žalobcu s menom osoby s nacistickou minulosťou na pamätnej doske ako aj v novinovom článku. Pokiaľ žalobca poukazuje napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 180/2007 zo dňa 20.3.2007, z ktorého cituje, poukazuje žalovaná, že žalobca opäť len vytrháva z kontextu isté časti, ale opomína podstatu tohto rozsudku, ktorý v skutočnosti v obdobnej veci vyhovel účastníkovi konania na strane žalovanej, nie na strane žalobcu. Žalovaná uvádza, že medzi žalobcom a jeho rodinou a žalovanou prebieha viacero súdnych konaní, priestupkových konaní a zo strany syna žalobcu, teda otca maloletého dieťaťa bolo na žalovanú podaných cca 17 trestných oznámení. Žalobca podal na žalovanú trestné oznámenie na OR PZ Humenné, Odbor kriminálnej polície č. ORP-481/1-VYS-HE-2014, v rámci ktorého ju nepravdivo obvinil, že dňa 6.9.2014 mu mala úmyselným konaním spôsobiť škodu na majetku, a to násilným otvorením - vyvalením vstupnej brány a konanie žalovanej označil ako „vopred pripravené a úmyselné“. Trestné oznámenie žalobcu bolo postúpené na Okresný úrad Humenné, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku, pričom Okresný úrad Humenné rozhodnutím č. OU-HE-OVVS-2016/000211-1 zo dňa 15.6.2016 konanie zastavil z dôvodu, že spáchanie skutku nebolo žalovanej ako obvinenej preukázané. Predmetné rozhodnutie je právoplatné a jednoznačne svedčí o nepriateľskom vzťahu žalobcu voči žalovanej. Rozhodnutím Okresného úradu Stropkov, odbor všeobecnej vnútornej správy č. OUSP- OVVS-2016/000172-78-203/16 zo dňa 7.8.2016, ktoré je v predmetnom konaní v poradí už druhým rovnakým rozhodnutím, bol žalobca uznaný vinným: „zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil tým, že dňa 7.2.2015 v doobedňajších hodinách v presne nezistenom čase, obci Chotča, na chodníku pred rodinným domom č. 8, pred príslušníkmi polície a tam prítomnými osobami uviedol nepravdivý údaj o Mgr. B. K., keď na jej adresu bez akéhokoľvek dôkazu a bez pravdivostného základu povedal slová, že je psychicky chorá a že sa zbláznila, čím vedome šíril znevažujúci údaj o osobe, pričom navrhovateľka to pociťuje ako ublíženie na cti zosmiešnením, teda sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu

ublížením na cti vydaním na posmech. Okresný úrad Stropkov, odbor všeobecnej vnútornej správy ukladá obvinenému PhDr. M. K. za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sankciu pokarhanie.“ Rozhodnutie toho času nie je právoplatné, keďže žalobca sa proti nemu opätovne odvolal. V zápisnici o pojednávaní z konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 3P 25/2015 o úprave styku blízkych osôb k maloletému dieťaťu zo dňa 31.5.2016, na ktorom žalobca na otázku, aký má vzťah k žalovanej uviedol, že tento vzťah veľmi priateľský nie je a manželka žalobcu uviedla, že jej vzťah k žalovanej je nepriateľský. Žalobca žalovanú ako matku maloletého dieťaťa dlhodobo nepravdivo obviňuje z toho, že bezdôvodne bráni v kontakte dieťaťa s otcom a žalobcom ako starým otcom, napokon paradoxne týmto začal už v úvode žaloby podanej na ochranu svojej osobnosti. Rovnako je z úvodu podanej žaloby zrejmé, že sa cíti byť dotknutým konaním žalovanej, ktorá „odmietala im maloletú prenechať v osobnej starostlivosti“, aj keď nie je zrejmé, prečo by malo byť maloleté dieťa v osobnej starostlivosti žalobcu ako starého rodiča. Celé toto konanie je vyvolané len tým, že podľa názoru žalobcu jemu, jeho manželke a synovi, teda otcovi maloletého dieťaťa, žalovaná bezdôvodne neumožňuje styk s dieťaťom. Maloleté dieťa má k žalobcovi negatívny vzťah a odmieta ho. Žalovaná poukazuje aj na to, že žalobca dokonca na pojednávanie v konaní o úprave styku otca s maloletým dieťaťom, v ktorom nevystupuje ako účastník konania, priviedol ako verejnosť aj zamestnankyne Domova sociálnych služieb, v ktorom je riaditeľom, a to Bc. G. I. a Z. C., ktoré boli prítomné na pojednávaní, v konaní na
8C/22/2016

-18-

ktorom sa rozhodovalo o maloletom dieťati. Je teda zrejmé, že žalobca sám oboznamuje svojich zamestnancov s informáciami, o ktorých by inak nemali a nemohli mať vedomosť. Žalobca ma voči žalovanej nepriateľský vzťah, o žalovanej uviedol nepravdivé skutočnosti difamačnej povahy osobám, ktoré vyslovene za týmto účelom úmyselne vyhľadal, a preto žalovaná navrhla vypočuť viacerých svedkov. Žalovaná ďalej uvádza, že petit žaloby vo výroku 1 a 2 je nevykonateľný, vzhľadom na to, že je neurčitý a všeobecný, pokiaľ ide o popisanie zásahu a ospravedlnenia. Neurčitosť a nepresnosť petitu je dôvodom na zamietnutie žaloby. Rovnako pokiaľ sa žalobca domáha, aby žalovaná upustila od protiprávneho konania,

nie je zrejmé, aké protiprávne konanie trvá, od ktorého by bolo možné upustiť a aké konanie žalovanej má trváci charakter. Ďalej nie je zrejmé, kedy žalobca v konaní predložil súhlas Úradu Prešovského samosprávneho kraja s „vystavovaním ospravedlnenia žalovanej na úradnej tabuli po dobu 30 dní“. Ďalej nie je zrejmé akou „úradnou tabuľou“ disponuje Centrum sociálnych služieb v Kalinove vzhľadom na to, že úradnou tabuľou disponujú len úrady. Žalovanej nie je ani zrejmé, z akého dôvodu by sa s akýmkoľvek ospravedlnením mali oboznamovať klienti Centra sociálnych služieb, keďže ide o centrum, v ktorom sa poskytujú sociálne služby fyzickým osobám, ktoré sú odkázané na pomoc inej fyzickej osoby a ich stupeň odkázanosti je najmenej V, alebo fyzickým osobám, ktoré sú nevidiace alebo prakticky nevidiace a ich stupeň odkázanosti je najmenej III. Žalovaná žalobcovi nijako do jeho osobnostných práv nezasiahla, okrem iného tomu nasvedčuje skutočnosť, že aj napriek tomu, že dňa 18.9.2016 dosiahol žalobca dôchodkový vek - 62 rokov, naďalej vykonáva funkciu riaditeľa DSS C..

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to sťažnosťou žalovanej na žalobcu zo dňa 15.6.2015, zápisnicou o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 16.9.2015, oznámením o výsledku prešetrenia sťažnosti adresovaným žalovanej zo dňa 16.9.2015, oznámením žalovanej zo dňa 27.2.2015, oznámením o výsledku prešetrenia sťažnosti adresovaným žalovanej zo dňa 13.1.2016, zápisnicou o výsledku prešetrenia sťažnosti, poverením zamestnancov Útvaru hlavného kontrolóra PSK vykonaním kontroly na základe sťažnosti podanej žalovanou zo dňa 7.12.2015, sťažnosťou žalovanej proti postupu pri vybavení sťažnosti zo dňa 26.11.2015, vyjadrením k návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 8.10.2015, pod sp. zn. 3P/25/2015, námietkou zaujatosti voči sudcom Krajského súdu Prešov a návrhu na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci zo dňa 20.11.2015, trestným oznámením žalovanej zo dňa 27.2.2015, uznesením č. ORP-92/SP-SK-2015 zo dňa 27.03.2015 o postúpení trestného oznámenia, vylúčením strán, svedkov a zistil tento skutkový stav:

6. Zo sťažnosti žalovanej zo dňa 15.6.2015 súd zistil, že žalovaná sa s veľkou dôverou obrátila ohľadom náležitého posúdenia skutočností obsiahnutých v sťažnosti na predsedu Prešovského samosprávneho kraja, ktoré podľa jej názoru poukazujú na to, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu morálnych a etických zásad, k zneužívaniu pracovnej doby a k závažnému zneužívaniu právomoci verejného činiteľa. V sťažnosti uviedla, že žalobca ako riaditeľ DSS zneužíva pracovnú dobu na vybavovanie svojich

osobných a rodinných záležitosti, ba dokonca podľa tvrdenia ľudí z blízkeho okolia na tento účel využíva aj služobné motorové vozidlo, ktoré sám šoférije. Na ozrejmienie uviedla, že je učiteľkou na ZŠ v Stropkove a bola manželkou jeho syna Q. K.. Ich manželstvo na návrh jej ex manžela po 1,5 roku konania na súde bolo rozvedené a ich dcéra Q. M. bola zverená do jej starostlivosti, ale problémom je úprava styku otca dieťaťa s maloletou. Práve

8C/22/2016

-19-

do tejto úpravy styku otca dieťaťa s ich dcérou počas celého priebehu konania o rozvod manželstva vehementne zasahuje žalobca, ktorý si zrejme mylí pojmy s dojmami. Správanie a konanie žalobcu počas celého priebehu konania na súde je zákerné a chorobne pomstychtivé. Žalobca sa všemožne snaží ovplyvňovať a manipulovať orgány štátnej správy, verejnej správy a samosprávy svojou osobnou návštevou alebo telefonicky a svojimi klamstvami a lžami cielene a úmyselne poškodzuje jej dobré meno, ako aj dobré meno jej rodičov, ide o človeka, ktorý je schopný všetkého a svojimi fabuláciami, vykonštruovanými tvrdeniami a konšpiráciami jej veľmi ubližuje, ako aj jej maličkaj dcére, ktorej u spoluobčanov a zvlášť jej rovesníkov robí zlé meno. Žalobca je tak posadnutý pomstou a veľkou nenávisťou ku nej, že v okolí účelovo a cielene šíri o nej nepravdivé informácie, ohovára a osočuje ju, len aby jej ublížil. Nad správaním a konaním žalobcu, ktorý sa vystatuje svojim postavením a funkciou riaditeľa DSS mnohí z okolia krúčia neveriacky hlavou a kladú si otázku „ako takýto človek môže riadiť DSS, zabezpečovať starostlivosť o klientov a riadiť svojich podriadených?“ Keďže správanie žalobcu je čím ďalej agresívnejšie a prekračuje všetky hranice slušnosti a inteligencie, preto bola nútená na žalobcu podať trestné oznámenie za ohováranie a osočovanie jej osoby na Okresnú prokuratúru Svidník, ktoré je v štádiu riešenia a ktoré pripojila ako prílohu k tejto sťažnosti. Do pozornosti predsedu dala, čoho všetkého je schopný žalobca, ktorý dňa 2. júna 2015 (utorok) počas pracovnej doby so svojou manželkou v doobedňajších hodinách - okolo 11.00 hod. bez jej vedomia a dohodnutého stretnutia s riaditeľkou MŠ navštívil jej dcéru v materskej škole v Chotči, kde vyvolal veľký konflikt. Pred očami 25 detí, ktoré sa hrali na dvore MŠ, kričal po učiteľke, zastrašoval ju, vyhrážal sa jej a dožadoval sa stretnutia s jej dcérou (jeho vnučkou), jeho impulzívne a arogantné správanie a konanie vystrašilo deti a traumatizovalo učiteľku MŠ, ktorá nechápavo krútila hlavou, čoho je všetkého schopný žalobca. Učiteľka sa mu snažila vysvetliť, že svojím nevhodným správaním narúša výchovno-vzdelávací proces, porušuje školský zákon ako aj prevádzkový poriadok MŠ, ktorý je uverejnený na nástenke MŠ. Podľa vyjadrenia učiteľky MŠ žalobca to vôbec neakceptoval a naďalej ju verbálne napadal a zastrašoval ju a preto zvažuje patričné právne kroky. Napokon bezmocná učiteľka MŠ, ktorá mala okrem jej dcéry na starosti aj ostatných 25 detí, iba na malú chvíľu súhlasila so stretnutím žalobcu a jeho manželky s jej dcérou, ktorej týždeň vopred prišli odovzdať darček k narodeninám, pričom ich zároveň upozornila, že keď neodídu z MŠ, zavolá na nich políciu. Napokon obidvaja rozčúlení odišli. Hneď po ich odchode z MŠ jej telefonovala vystrašená učiteľka a informovala ju o konflikte, ktorý úmyselne vyvolali jej ex svokrovcí v MŠ a ktorých správané odsudzuje personál MŠ ako aj celé okolie. Ona s takýmto správaním a konaním žalobcu absolútne nesúhlasí, pretože dieťa je rozhodnutím súdu zverené do jej starostlivosti a predsa nemôže tolerovať, aby sa stretnutie starých rodičov s ich vnučkou realizovalo počas výchovno-vzdelávacieho procesu v MŠ a to ešte tajne poza jej chrbát. Keďže tento umelo vyvolaný konflikt v MŠ sa odohral doobeda a to počas pracovnej doby žalobcu, preto sa snažila dovolať aj vedúcej odboru sociálnych vecí - PhDr. M. O., aby ju informovala, kde je a čo robí riaditeľ DSS C., ale podľa tvrdenia jej asistentky, v tom čase bola pani vedúca na služobnej ceste. Aj na nasledujúci deň sa pokúšala niekoľkokrát s ňou telefonicky skontaktovať, ale nedvíhala jej telefón. Má tušenie, že aj vedúca odboru sociálnych vecí je ovplyvňovaná a manipulovaná žalobcom, pretože pochádzajú z jedného okresu, veľmi dobré sa poznajú, kamarátia sa, navštevujú sa a ako jeho priama nadriadená kryje mu chrbát. Okrem vyššie uvedeného dňa 2.6.2015, kedy žalobca počas pracovnej doby navštívil MŠ v R., aj ostatné dni v roku 2014 mohlo dôjsť k porušeniu pracovnej doby a to: 2.5.2014 (piatok), 6.6.2014 (piatok), 4.7.2014 (piatok), kedy sprevádzal svojho syna

8C/22/2016

-20-

Q. (jej ex manžela) na stretnutiach s ich dcérou a 22.4.2015 (streda), kedy sa zúčastnil konania na Okresnom súde vo Svidníku. Vzhľadom na uvedené žiadala o preverenie dochádzky žalobcu za vyššie uvedené dni, počas ktorých mohlo dôjsť k porušeniu pracovnej disciplíny a k zneužitiu právomoci verejného činiteľa. V závere poukázala na zákerné a chorobne pomstychtivé správanie a konanie žalobcu, ktorý sa vystatuje svojou funkciou riaditeľa DSS, ba dokonca takýto človek bez morálky a etiky

bol ocenený ministrom PSVaR. Je to človek, ktorý sa vehementne snaží svojimi klamstvami a lžami ovplyvňovať a manipulovať ľudí okolo seba len, aby dosiahol svoj cieľ a vôbec neberie ohľad na ich maličkú dcéru, ktorej práve takéto správanie starého otca PhDr. M. K. veľmi ubližuje a negatívne vplyva na jej zdravý psychický a fyzický vývin.

7. Zo zápisnice o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 16.9.2015 súd zistil, že sťažnosť žalovanej adresovanej predsedovi PSK bola zamestnancami oddelenia riadenia zariadení sociálnych služieb Odboru sociálneho úradu PSK prešetrená iba vo veci preverenia dochádzky žalobcu, pričom bolo zistené, že sťažnosť je v uvedenej námietke neopodstatnená. Zároveň Odbor sociálny úradu PSK konštatoval, že zo svojej pozície, ako aj z hľadiska právneho a etického nie je kompetentný zasahovať do rodinných a súkromných vzťahov svojich zamestnancov.

8. Z vyjadrenia k návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 8.10.2015, pod sp. zn. 3P/25/2015, vo veci úpravy styku navrhovateľov - žalobcu a jeho manželky Mgr. M. K. ako starých rodičov s ich maloletou vnučkou Q. M. K., nar. X.X.XXXX, dcérou žalovanej, súd zistil, že žalovaná v tomto vyjadrení okrem iného uviedla, že navrhovatelia počas stretnutia vyvolávajú konflikty a sú rušivým elementom, pretože sa verbálne navádzajú do matky dieťaťa, osočujú ju, ohovárajú a poškodzujú jej dobré meno pred policajtmí, ktorých volá otec dieťaťa aj v prítomnosti našej dcéry. Navrhovatelia ako aj otec dieťaťa sa iba každému vyhrážajú a zastrášujú podaním trestného oznámenia, odmietanie stretnutí s ich dcérou riešia násilnou formou a to za asistencie polície, čo je veľká pravdepodobnosť aj do budúcnosti, šíria okolo seba strach a riadia sa iba svojimi sebeckými pravidlami, ktoré vyhovujú iba im a ktorými bohužiaľ najviac ubližujú ich maličkú dcéru. Nad ich primitívnym správaním krúčia hlavami odborníci s dlhoročnou praxou - právnici, psychológovia, pedopsychiatrická a hlavne ľudia, na ktorých počas konania otec dieťaťa podával trestné oznámenia, sťažnosti a žaloby.

9. Z námietky zaujatosti voči sudcom Krajského súdu Prešov a návrhu na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí zo dňa 20.11.2015 súd zistil, že žalovaná v tejto námietke okrem iného uviedla, že až v súvislosti s aplikačnou praxou právnych noriem odvolacím súdom v tejto veci plne pochopila význam slov jej ex svokra O. M. K. (otec navrhovateľa), ktoré povedal priamo do očí jej otcovi „mňa Svidník a Okresný súd nezaujímajú, ja potrebujem veci iba dostať do Prešova na Krajský súd“. K podozreniu zo zaujatosti tohto odvolacieho súdu pre pomer ku jednej zo strán v konaní okrem vyššie uvedených slov O. M. K. (otca navrhovateľa) prispieva aj tá skutočnosť, že menovaný je aj vysoko postaveným funkcionárom Prešovského samosprávneho kraja a to na riadiacej funkcii riaditeľa Centra sociálnych služieb V. sen C., s prirodzeným napojením na elitu Prešovského samosprávneho kraja a aj s tým zodpovedajúcim okruhom známych osôb."

8C/22/2016

-21-

10. Z trestného oznámenia žalovanej zo dňa 27.2.2015 súd zistil, že žalovaná podala na Okresnej prokuratúre Svidník na žalobcu trestné oznámenie, keďže podľa žalovanej všetky skutočnosti nasvedčovali tomu, že zo strany žalobcu došlo dňa 3.1.2015 a 7.2.2015 k spáchaniu trestného činu ohovárania, osočovania, úmyselného šírenia nepravdivých informácií o jej osobe, resp. trestného činu výtržníctva tým, že žalobca mal vysloviť na jej osobu, že je „psychicky chorá a že sa určite zbláznila“.

11. Z uznesenia č. ORP-92/SP-SK-2015 zo dňa 27.03.2015 súd zistil, že trestné oznámenie bolo postúpené na vybavenie Obvodnému oddeleniu Policajného zboru v Stropkove, vec bola odovzdaná na prejednanie priestupku v zmysle § 197 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku z dôvodu, že žalobca sa dopustil konania, ktoré nenaplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu ohovárania a ani iného trestného činu, avšak toto konanie by mohlo byť správnym orgánom posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona SNR Č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

12. Žalobca na pojednávaní uviedol, že so sťažnosťou žalovanej zo dňa 15.6.2015 sa oboznámil pri jej prešetrení kontrolnými pracovníkmi z Prešovského samosprávneho kraja na jeho pracovisku v DSS C., kde asi 15 rokov pôsobil vo funkcii riaditeľa. Za chvíľu už aj všetci jeho zamestnanci vedeli, že riaditeľ má kontrolu. Na základe prečítania tejto sťažnosti dôležité bolo pre neho to, ako ho žalovaná osočuje predsedovi samosprávneho kraja, nakoľko sťažnosť bola adresovaná priamo jemu. Obsah sťažnosti

smerujúci k jeho dochádzke a využívaní služobného vozidla ho nevyrušil, bol si vedomý, že to pre neho nebude mať žiadne následky, lebo nič také sa nestalo. Vyrušil ho ďalší obsah sťažnosti, ktorý je bez predloženia dôkazov zo strany žalovanej len púhe, zámerné a cielené ohováranie. Žalovaná sťažnosť podala v čase, kedy on a jeho manželka ako starí rodičia požiadali o styk s ich vnučkou, spoločnou dcérou žalovanej a ich syna. Ďalej uviedol, že v okrese Medzilaborce je známou osobou, nakoľko predtým, než nastúpil za riaditeľa domova, pôsobil ako riaditeľ ZŠ v mieste bydliska v I., ktoré je blízko k Medzilaborciam a priamo v meste Medzilaborce má domov aj vysunuté pracovisko, takže v tom okrese nebol anonymný človek a spôsobilo mu to veľkú ujmu. Pociťoval to na každom kroku, aj pri návšteve samosprávneho kraja bolo cítiť určité ochladenie, resp. viac formálny prístup k jeho osobe, ako to bolo predtým. Aj zo strany verejnosti, nakoľko región, kde žije a pracuje, je malý, sa mu doniesli rôzne informácie, že na riaditeľa je kontrola, čo sa nedá ani vyvrátiť. Pociťoval zmenu správania aj u svojich podriadených zamestnancov, pretože po prvej kontrole prišla ďalšia kontrola, čo zistil neskôr, že na ďalší podnet žalovanej, vtedy sa to ešte viac rozšírilo a začalo sa o tom rozprávať po zariadení. V jeho moci to nebolo zvrátiť alebo niečo vysvetľovať, vtedy mal 54 zamestnancov. Nedalo sa vysvetľovať každému zamestnancovi, resp. dokazovať, že to nie je pravda. Tobôž nemal šancu vysvetliť predsedovi samosprávneho kraja alebo ovplyvniť jeho myslenie vo vzťahu k nemu a k vykresleniu jeho osoby ako mafiána, ktorý má styky aj na Krajskom súde v Prešove, pričom každému je jasné, že osoba riaditeľa centra sociálnych služieb je obyčajný človek, ktorý spravuje majetok VUC a stará sa o klientov a nič viac. Dozvedel sa, že informácie, ktoré uviedla o ňom žalovaná, sa šíria aj inde na verejnosti a nie len medzi podriadenými a nadriadenými. Jeho manželky sa pýtali známi, že čo sa manželovi stalo v práci, že sa šíria nejaké reči. Na vysunutom pracovisku v Medzilaborciach sa dozvedel, že sa o ňom rozpráva na mestskom úrade medzi pracovníkmi. Bol známy aj na mestskom úrade, pretože keď pracoval ako riaditeľ ZŠ, tak ekonomicky patrili pod mesto,

8C/22/2016

-22-

takže zrejme to malo aj taký dosah. Na otázku, že aké profesionálne následky mohli mať informácie, ktoré šíri o ňom žalovaná, odpovedal, že v prvom rade strata dôvery, nakoľko ako manažér musel vstupovať do jednaní s ľuďmi z iných odborov, dokonca cítil ochladenie z ich strany a musel vynaložiť určitú námahu pri dosiahnutí cieľov, ktoré chcel pre zariadenie, cítil, že musí robiť aj nadprácu a hľadať aj iné spôsoby, argumenty a fakty, aby svoje požiadavky podložil. Má vedomosť, že žalovaná v súvislosti so sťažnosťou aj osobne chcela navštíviť predsedu Prešovského samosprávneho kraja, nakoľko ju videli, že celý deň sedela pred jeho kanceláriou. Preto chce zverejniť obsah sťažnosti na bývalom pracovisku, nakoľko od 1.5.2018 je už v dôchodku, pretože tieto reči, ktoré sa šíria po meste, po okrese, medzi jeho zamestnancami, nemôže overovať, nevie presne, čo sa rozpráva, takže považuje za jediný spôsob zverejniť túto vec, čo sa stalo v tejto dobe, o čo išlo, aby som týmto spôsobom mohlo zabrániť takým rečiam a zvrátiť to naspäť, aby sa verejná mienka otočila v prospech neho.

13. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že na základe sťažnosti nijako nemohla znížiť dôstojnosť pána K. ako žalobcu, pretože len využila svoje právo tým, že napísala sťažnosť pánovi predsedovi M.. R.. Na základe tejto sťažnosti, ktorá bola adresovaná výlučne jemu, bola len popísaná situácia, ktorú postupným zisťovaním a pozorovaním zistila, že žalobca počas pracovnej doby navštevuje určité inštitúcie, a to napr. detskú lekárku, kde sa chcel informovať o zdravotnom stave jej dcéry bez jej súhlasu. Navštevoval ešte aj iné inštitúcie, ale také najdôležitejšie bola škôlka, kde vyvolal hádku s učiteľkou a viac menej do tejto sťažnosti popísala túto situáciu. Ako predseda vyššieho územného celku začal túto situáciu riešiť, nevie, koho oboznámil s touto sťažnosťou, tiež nevie. Žalobca keď navštevoval doktorku alebo bol v materskej škôlke, tak používal služobné motorové vozidlo a tiež, ako mu mohlo byť ublížené, keď robil ešte rok a pol navyše a pracovný pomer ukončil dohodou. Tieto informácie boli v miestnych médiách a aj to, že rozviazal pracovný pomer po dovŕšení dôchodkového veku. V čase podávania sťažnosti žalobca využíval všetky inštitúcie na to, aby mohol pošpiniť jej meno. Na otázku, že akým spôsobom sa žalobca snaží ovplyvňovať a manipulovať orgány štátnej správy, verejnej správy a samosprávy svojou osobnou návštevou alebo telefonicky, kedy mal klamstvami a ľžami cielené a úmyselne poškodzovať jej dobré meno ako aj dobré meno jej, žalovaná odmietla odpovedať. Na otázku, z čoho vychádzala, keď v podanej sťažnosti uviedla, že žalobca je tak posadnutý pomstou a veľkou nenávisťou ku nej, že v okolí účelovo a cielené šíri o nej nepravdivé informácie, ohovára a osočuje ju, len aby jej ublížil, uviedla, že žalobca kade chodil, tak o nej rozprával, či bol za starostom, v škôlke alebo za M.. Y.. Kdekoľvek rozdával znalecké posudky z iných konaní, kadečo, všelijaké uznesenia, neodkladné opatrenia, ako keby sa to týkalo jeho dcéry a pritom maloletá je len jeho vnučka. Ľudia jej to povedali a čudovali sa nad správaním

vysokoškolsky vzdelaného človeka. Do sťažnosti to popísala tak, ako to cítila. Mala podozrenie na to, čo bolo v sťažnosti popísané. V čase podania sťažnosti nemala vedomosť o tom, že trestné oznámenie za ohováranie a osočovanie jej osoby, ktoré podala na Okresnú prokuratúru Svidník na žalobcu, už bolo postúpené a riešené v priestupkovom konaní. Na otázku, že akým spôsobom mala na mysli, že sa žalobca správa agresívne a prekračuje všetky hranice slušnosti a inteligencie, keď to uviedla v sťažnosti predsedovi Prešovského samosprávneho kraja, uviedla, že žalobca nielenže chodil a rozprával veci starostovi, v škôlke a doktorke, ale dovolil si aj so svojou manželkou chodiť po Prešovskej univerzite a zisťovať, či skončila škola, poškodzoval jej meno, dekanka školy a jej školiteľ, kde si robí doktorát zo špeciálnej pedagogiky, sa čudovali a informovali ju o tom, že správanie žalobcu bolo agresívne a čudovali sa, čo to má

8C/22/2016

-23-

znamenáť. V škôlke ju informovali, že žalobca na množstve stretnutí narušoval výchovnovzdelávací proces, vyvolával v škôlke hádky spolu s manželkou, rodičia chceli písať petíciu. Ona tam nebola, ale učiteľky jej tvrdili, že tam vykrikovali a vyhrážali sa. Na otázku, že ako žalobca zasahoval do konaní, ktoré sa viedli o úprave styku s rodičmi, uviedla, že komentoval to.

14. Svedok Q. R. pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že žalobca bol jeho bývalý riaditeľ v centre sociálnych služieb v C., kde on pracuje ako sociálny pracovník domova Na polceste v Medzilaborciach, ktoré spadajú pod toto zariadenie. O kontrolách v zariadení v Kalinove sa dozvedel od svojej manželky, ktorá pracuje v školstve, keď asi pred dva a pol rokom prišla domov a sa ho pýtala, že čo sa deje, že v zariadení sú nejaké kontroly. Žalobcu v oblasti školstva každý pozná, lebo bol v minulosti riaditeľom základnej školy v I.. Od nej sa teda dozvedel o kontrolách a o nejakých sťažnostiach, ktoré tam boli. Obsah sťažnosti nepoznal. Neveril, žeby žalobca robil niečo v rozpore so zákonom, nakoľko ho pozná už dlhšie, pozná ho ako čestného človeka, ktorý v svojej práci vykonával všetko možné, prerábala zariadenia, celé ich zariadenie bolo zrekonštruované. Snažil sa, aby všetko bolo v čo najlepšom poriadku. Medzilaborce je malé mesto, tam každý každého pozná, niektorí ľudia rozprávali tak a niektorí inak. Aj v zariadení sa pošuškovávalo, že sú tam nejaké problémy, ale všade sa nájdu takí ľudia, ktorí sú radi, že sa niečo deje a jedni tomu neverili. Určite to neprineslo dobré svetlo na jeho osobu. Jeho postoj v súvislosti s informáciami, ktoré sa šírili, sa k žalobcovi nezmenil. Zmenil sa však žalobca, v práci bol smutný, bolo vidieť, že ho niečo trápi, ale v pracovnej oblasti všetko fungovalo ako treba. O nejakých problémoch medzi žalobcom a žalovanom tušil, nakoľko do určitého času mu žalobca ukazoval fotky vnučky, jeho fotky s ňou a potom to prestal robiť. V súvislosti so žalovanou sa však žalobca kriticky nevyjadroval. Pracovný pomer žalobcu skončil odchodom do dôchodku, žalobca sa s nimi rozlúčil mimo zariadenia, ako sa patrí.

15. Z výsluchu svedkyne E. G. súd zistil, že svedkyňa pracovala v zariadení, ktorého riaditeľom bol žalobca, ako ekonómka. Má vedomosť o tom, že zo strany žalovanej bola podaná sťažnosť na žalobcu predsedovi Prešovského samosprávneho kraja, zrejme ako odzva na tú sťažnosť boli kontroly do zariadenia, ktoré boli neopodstatnené. Žalobcu pozná ako odborníka v svojej práci. Ako bývalý riaditeľ zariadenia mal na starosti nielen zamestnancov, ale aj klientov. Čo sa týkalo jeho náplne práce, musel vybavovať veci na Prešovskom samosprávnom kraji ohľadom zlepšenia kvality poskytovania sociálnych služieb a poškodenie jeho mena mu v tom vôbec nepomáhalo. Naopak, sťažovalo mu to. O poškodení jeho mena sa dozvedela ani nie zo strany zamestnancov, ale zo strany jej dobrej známej, ktorá je učiteľkou na gymnáziu v Medzilaborciach. Prišla za ňou s otázkou, že čo sa u nich deje, že majú kontroly z Prešovského samosprávneho kraja, lebo aj zriaďovateľom gymnázia je Prešovský samosprávny kraj. Zrejme aj na gymnáziu sa o tom dozvedeli a rozoberali to kolegyně medzi sebou. Tak sa dozvedela o poškodení povesti riaditeľa. Na každom pracovisku, kde je veľa zamestnancov, sa informácie šíria, sú ľudia, ktorí tú informáciu podajú ďalej a neprajní ľudia tú informáciu skreslia. V tomto prípade sa šírili skôr negatívne informácie. Jej postoj k žalobcovi sa vôbec nezmenil. Vnímala ho stále rovnako, ako aj predtým. Podľa nej ho iné osoby neodsudzovali, všetci ho poznali aj predtým a ich postoj sa k nemu nezmenil. Akurát projekty pred sťažnosťou sa mu vybavovali ľahko, bol kratší časový interval, po tých sťažnostiach už to trvalo dlhšie. Žalobca musel častejšie

8C/22/2016

-24-

chodiť na Prešovský samosprávny kraj to vybavovať a nešlo to. Konkrétne sa to týkalo vysokozdvížnej vane. Žalovanú nepozná a nepozná konkrétne ani obsah sťažnosti.

16. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mená a prejavov osobnej povahy.

17. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

18. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

19. Podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

20. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach, sťažnosť je podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým a) sa domáha ochrany svojich práv alebo právom chránených záujmov, o ktorých sa domnieva, že boli porušené činnosťou alebo nečinnosťou (ďalej len „činnosť“) orgánu verejnej správy, b) poukazuje na konkrétne nedostatky, najmä na porušenie právnych predpisov, ktorých odstránenie je v pôsobnosti orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 4 ods. 1) písm. a) zákona č. 9/2010 o sťažnostiach, sťažnosťou podľa tohto zákona nie je podanie, ktoré a) má charakter dopytu, vyjadrenia, názoru, žiadosti, podnetu alebo návrhu a nie je v ňom jednoznačne vyjadrené, ochrany akého svojho práva alebo právom chráneného záujmu sa osoba domáha.

22. Všetky práva, ktoré sú späté s ochranou osobnosti a ktoré sú zakotvené v Ústave Slovenskej republiky, sú v našom právnom poriadku chránené prostredníctvom právnych noriem, ktoré patria do rôznych odvetví práva. Ide najmä o normy občianskeho práva, správneho práva, pracovného práva, trestného práva a ďalších právnych odvetví. Ochrana osobnosti fyzickej osoby je podrobne upravená normami súkromného práva, predovšetkým občianskeho práva. Z toho vyplýva, že ochrana osobnosti tvorí súčasť celkovej právnej ochrany osobnosti v celom našom právnom poriadku. Právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby ako takej je chránené štátom a vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky, ale aj z ostatných právnych predpisov. Do práva na ochranu osobnosti preto nemožno zasahovať a ani ho nemožno nikomu vziať či obmedziť.

23. Občiansky zákonník v ustanovení § 11 a nasl. poskytuje ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Česť fyzickej osoby je výrazom úcty, uznania a ocenenia,

8C/22/2016

-25-

teda vážnosti konkrétnej fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje postoje a chovanie u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje posudzovanie jej postavenia a uplatňovanie v spoločnosti. Neoprávnený zásah do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže teda spočívať buď v skutkových tvrdeniach, alebo v kritike, t.j. v hodnotiacich úsudkoch.

24. Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie (§13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§13 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

25. Prostriedkami súdnej ochrany osobnosti človeka sú (1) návrh na upustenie od neoprávneného zásahu (tzv. negatívna žaloba), (2) návrh na odstránenie následkov zásahov (tzv. reštitučná žaloba) a (3) návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (tzv. satisfakčná žaloba). Uvedené prostriedky súdnej ochrany môžu byť uplatnené samostatne alebo kumulatívne. Ich kumulatívne uplatnenie pritom závisí od účelu, napr. ak neoprávnený zásah do osobnostných práv stále trvá a vzniklo oprávnenie na zadosťučinenie, môže byť podaná negatívna žaloba so satisfakčnou žalobou.

26. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je, že došlo k neoprávnenému zásahu a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Tieto náležitosti musia byť súčasne splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia, je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo účastníkom, ktorý je povinný odstrániť následky zásahov, alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania, ktoré vykazuje známky protiprávnosti a ktoré zasahuje do chránených osobnostných práv. Tiež musí existovať príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmu na chránených osobnostných právach fyzickej osoby.

27. V predmetnom konaní sa žalobca domáha uloženia povinnosti žalovanej upustiť od protiprávneho konania spočívajúceho v zásahu do jeho osobnostných práv, poskytnúť mu primerané zadosťučinenie vo forme verejného ospravedlnenia písomnou formou v podobe vlastnoručne podpísaného dokumentu a náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 eur. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaná viacerými tvrdeniami obsiahnutými v sťažnosti adresovanej predsedovi Prešovského samosprávneho kraja, ako aj v písomných vyjadreniach adresovaných do súdneho konania o úpravu styku blízkych osôb s maloletou, sa dopustila závažného zásahu do osobnostných práv žalobcu, predovšetkým práva na ochranu dobrého mená, občianskej cti a dobrej povesti, a to aj v jeho pracovnej sfére. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že žalovaná sa vo svojej sťažnosti neobmedzila len na poukázanie na konkrétne nedostatky, na prípadné porušovanie právnych predpisov, ktorých odstránenie by bolo v pôsobnosti samosprávneho kraja ako orgánu verejnej správy,

8C/22/2016

-26-

ku ktorému mohlo dôjsť postupom a konaním žalobcu pri výkone funkcie vo verejnom záujme, t.j. možné porušovanie pracovnej disciplíny. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že žalovaná skutočne opísala žalobcu ako agresívneho, chorobne pomstychtivého a zákerného ex svokra, ktorý manipuluje priebehom konania na súde vo veci jej rozvodu a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej so synom žalobcu Q. K., ako kriminálnika, na ktorého podala trestné oznámenie za ohováranie a osočovanie jej osoby, ako agresívnu osobu, ktorá umelo vyvoláva konflikty, straší deti v materskej škole a traumatizuje ich učiteľku. Pokiaľ sa žalovaná bránila tým, že postupovala podľa zákona o sťažnostiach, súd túto časť sťažnosti vzhľadom k uvedenému nemôže považovať za sťažnosť v zmysle § 4 ods. 1) písm. a) zákona o sťažnostiach. Uvedenú časť sťažnosti ako aj vyjadrenia žalovanej k osobe žalobcu v rámci súdnych konaní by bolo možné posúdiť ako realizáciu práva žalovanej na slobodu prejavu, avšak Ústavou zaručené právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v článku 19 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, na ochranu mena a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Kolízia oboch práv sa realizuje práve pri aplikácii § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti. Ústava Slovenskej republiky v citovanom článku 19 ods. 1 zaručuje každému právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Obdobne Občiansky zákonník v § 11 priznáva fyzickým osobám právo na ochranu osobnosti. Občiansky zákonník podľa § 11 chráni fyzické osoby pred akýmikoľvek zásahmi do ich osobnostných práv, medzi ktoré okrem iných zaraďujeme aj právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. V sporoch, ktoré sa týkajú cti a dôstojnosti, súdna prax pripúšťa, aby sa žalovaný zbavil zodpovednosti tzv. dôkazom pravdy, pre ktorý dôkaz stačí, ak je preukázaná pravdivosť podstatnej časti tvrdení. Žalovaná však v konaní takéto dôkazy nepredložila, bránila sa len tým, že z dokazovania výsluchom svedkov vyplynulo, že žalobcovi nevznikli žiadne následky, ktoré predpokladajú ustanovenia § 11 až § 16 Občianskeho zákonníka a už vôbec nie zníženie dôstojnosti v spoločnosti, nakoľko žalobca zastával tú istú funkciu verejného

činiteľa ešte necelé tri roky od podania sťažnosti žalovanou a že pracovný pomer ukončil dohodou k 30.4.2018. Súd v tejto súvislosti dodáva, že nie je nevyhnutné, aby žalobca preukázal, do akej miery a ako hlboko zasiahli tvrdenia žalovanej do jeho osobnostných práv, ale postačuje, aby tieto tvrdenia boli objektívne spôsobilé tento zásah vykonať. Popisované nepreukázané správanie sa žalobcu žalovanou spočívajúce v „umelom vyvolávaní konfliktov, zastrašovaní a traumatizovaní zamestnancov materskej školy, vystrašení detí v materskej škole, ovplyvňovanie a manipulovanie súdnym konaním, zneužívanie svojho postavenia na ovplyvňovanie orgánov štátnej správy, úmyselné poškodzovanie dobrého mena inej osoby, jej osočovanie pred očami iných osôb, porušovanie právnych predpisov a vnútorných smerníc (školský zákon)" má difamujúcu povahu a bolo objektívne spôsobilé ohroziť morálnu integritu žalobcu, keďže v celkovom kontexte podávali negatívny obraz o osobe žalobcu, jeho správaní, charakterových vlastnostiach a jeho morálke, a teda boli objektívne spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. Súd konštatuje, že žalovaná výrazným spôsobom prekročila svoje právo na slobodu prejavu a zasiahla tak do osobnostných práv žalobcu, čo sa prejavilo v jeho pracovnom živote, keď sa o týchto skutočnostiach oboznámili pri jej prešetrovaní nielen predseda samosprávneho kraja, ktorému bola sťažnosť žalovanej adresovaná, ale aj iní zamestnanci a vedúci funkcionári, či už na úrovni Centra sociálnych služieb Dúhový sen v Kalinove alebo na úrovni samosprávneho orgánu, a preto vyjadreniami žalovanej na adresu žalobcu v podanej sťažnosti došlo k
8C/22/2016

-27-

závažnému poškodeniu povesti a dobrého mena žalobcu. O sťažnosti žalovanej na žalobcu sa dozvedeli priamo aj žalobcovi podriadení zamestnanci, pre ktorých by mal byť ako riaditeľ centra sociálnych služieb autoritou a morálnou zárukou. V čase podania uvedenej sťažnosti zo dňa 15.6.2015 už bolo zrejmé, že žalobca konaním, ktoré opísala žalovaná v trestnom oznámení, ktoré uviedla ako prílohu k sťažnosti, nenaplnil žiadnu skutkovú podstatu trestného činu, a preto trestné oznámenie podané žalovanou bolo vyšetrojúcim orgánom odovzdané na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Vyjadrenia žalovanej o spoločensky neprijateľnom správaní žalobcu sú jednoznačné a napriek neexistencii právoplatného odsudzujúceho rozsudku v trestnom konaní evokujú u osoby, ktorá sa oboznámila s obsahom sťažnosti, záver, že žalobca sa trestného činu dopustil. Súd mal za preukázané, že v prípade sťažnosti žalovanej zo dňa 15.6.2015 neboli jej obsahom skutočnosti, ktoré by sa týkali výlučne poukázania na konkrétne nedostatky na prípadné porušovanie právnych predpisov, ktorých odstránenie by bolo v pôsobnosti samosprávneho kraja ako orgánu verejnej správy, ku ktorému mohlo dôjsť postupom a konaním žalobcu pri výkone funkcie vo verejnom záujme, t.j. možné porušovanie pracovnej disciplíny. Uvedené vyplýva aj z obsahu Výsledku prešetrovania sťažnosti - oznámenia zo dňa 16.9.2015 adresovaného žalovanej, v ktorom Úrad Prešovského samosprávneho kraja, Odbor sociálny uviedol, že zo svojej pozície ako aj z hľadiska právneho a etického nie je kompetentný zasahovať do rodinných a súkromných vzťahov svojich zamestnancov. Týmto vyjadrením Odbor sociálny PSK vyslovene potvrdil, že žalovaná sa vo svojej sťažnosti neobmedzila výlučne na poukázanie porušovania právnych predpisov zo strany žalobcu, ale riešila rodinné a súkromné vzťahy žalobcu. Je nepochybné, že žalovaná adresovala predmetnú sťažnosť priamo predsedovi Prešovského samosprávneho kraja, priamemu nadriadenému žalobcovi. Ako vyplýva zo spisu ohľadom prešetrovania sťažnosti, o obsahu tejto sťažnosti sa dozvedeli aj iní ľudia na úrovni Prešovského samosprávneho kraja, ktorí sa zaoberali prešetrovaním predmetnej sťažnosti. Z výpovede žalobcu bolo preukázané, že po podaní sťažností a začatí prešetrovania dochádzky žalobcu na základe podanej sťažnosti žalobcu pri návšteve samosprávneho kraja začal pociťovať ochladenie vzťahov a taktiež pociťoval viac formálnejší prístup k svojej osobe než to bolo pred podaním sťažnosti. Žalobca musel vynaložiť určitú námahu, robiť nadprácu a hľadať aj iné argumenty a fakty pri dosahovaní určitých cieľov pre zariadenie sociálnych služieb. Najmä pri vybavovaní záležitostí pre zariadenie sociálnych služieb pociťoval určitú stratu dôvery zo strany zamestnancov odborov PSK. Žalobca vo svojej výpovedi potvrdil, že informácie o podanej sťažnosti sa širili aj v rámci okresu Medzilaborce, kde bol žalobca známou osobou ako bývalý riaditeľ základnej školy v I.. Žalobcovi to spôsobilo ujmu, keďže cítil stratu dôvery zo strany svojich nadriadených ako aj iných zamestnancov Prešovského samosprávneho kraja a zároveň pociťoval určitú bezmocnosť, pretože nebolo v jeho moci osobitne každému na úrovni centra sociálnych služieb, obyvateľom v okrese Medzilaborce, či na úrovni samosprávneho kraja vysvetľovať, že informácie z podanej sťažnosti nie sú pravdou. Aj z obsahu výpovede svedkov mal súd za preukázané, že v súvislosti s podanou sťažnosťou na žalobcu sa začali o žalobcovi šíriť negatívne informácie v rámci okresu Medzilaborce, konkrétne v prostredí mestského úradu v Medzilaborciach a tiež gymnázia v Medzilaborciach. Svedok Q. R. v súvislosti s podanou sťažnosťou spozoroval aj zmenu správania žalobcu v tom smere, že bolo na

žalobcovi vidieť, že ho niečo trápi, bol viac utiahnutý a smutný. Svedkyňa E. G. taktiež vo svojej výpovedi potvrdila, že v súvislosti s podanou sťažnosťou sa o žalobcovi šírili negatívne informácie, taktiež potvrdila, že pred podaním sťažnosti na žalobcu sa projekty v záujme Centra sociálnych služieb Dúhový sen v C., ktorého riaditeľom bol žalobca,

8C/22/2016

-28-

vybavovali ľahko, v kratšom časovom intervale, avšak po podaní sťažnosti zo strany žalovanej na žalobcu to trvalo dlhšie, žalobca musel častejšie navštevovať úrad PSK, konkrétne sa to malo týkať projektu inštalovania vysokozdvížnej vane, ktorá bola dokončená až začiatkom februára r. 2019, t.j. po odchode žalobcu zo zariadenia. Z obsahu výpovede žalovanej na pojednávaní na otázku, z čoho žalovaná vychádzala, ak v sťažnosti uviedla, že zo strany žalobcu má dochádzať k ovplyvňovaniu a manipulovaniu orgánov štátnej správy, verejnej správy a samosprávy jeho osobnou návštevou alebo telefonicky, kedy má klamstvami a lžami cielene a úmyselne poškodzovať dobré meno žalovanej ako aj dobré meno rodičov žalovanej, žalovaná uviedla, že na túto otázku nebude odpovedať z dôvodu, že bola preformulovaná iným špekulatívnym spôsobom a navrhla tiež nech príde vypovedať pán M. R. alebo pán M.. Žalovaná na uvedenú otázku neodpovedala, ani nezdôvodnila, prečo na ňu nebude odpovedať, čo považovala na danej otázke špekulatívne. Žalovaná taktiež nezodpovedala ani ďalšie kladené otázky, ktoré smerovali k tomu, aby objasnila z akých skutočností vychádzala, keď o žalobcovi v sťažnosti uviedla nepravdivé tvrdenia. Žalovaná tak v konaní nepreukázala, že uvedené tvrdenia o osobe žalobcu, ktoré uviedla o žalobcovi v sťažnosti zo dňa 15.6.2015, sú pravdivé. Žalovaná tak odmietla odpovedať na otázky kladené právny zástupcom žalobcu a na preukázanie prípadnej pravdivosti ňou uvedených skutkových tvrdení nenavrhol ani vykonanie žiadneho dôkazu. Ukončenie pracovnoprávneho vzťahu žalobcu dohodou po dosiahnutí dôchodkového veku, na čo poukazovala žalovaná, je bez právneho významu.

28. Na základe uvedeného súd vyhovel žalobcovi v tej časti žaloby (tzv. negatívna žaloba), kde žalobca žiadal, aby žalovaná upustila od protiprávneho konania tak, ako je uvedené vo výroku vo výroku I. rozsudku a v časti poskytnúť mu zo strany žalovanej primerané zadostučinenie vo forme verejného ospravedlnenia písomnou formou v podobe vlastnoručne podpísaného dokumentu (tzv. satisfakčná žaloba) tak, ako je uvedené vo výroku II. a III. rozsudku. Vo výroku II. rozsudku súd zaviazal žalovanú jeden rovnopis predmetného dokumentu zaslať doporučene do vlastných rúk predsedu Prešovského samosprávneho kraja bez uvedenia mena, nakoľko je všeobecne známe, že predsedom Prešovského samosprávneho kraja už nie je M. O. R..

29. Žalobca žiadal tiež, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 eur. Občiansky zákonník totiž umožňuje v prípade, ak by sa nezdalo morálne zadostučinenie postačujúce, priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd mal však za to, že upustenie od protiprávneho konania a samotné verejné ospravedlnenie písomnou formou je postačujúce. Z vykonaného dokazovania síce vyplýva, že nepravdivé informácie o osobe žalobcu zasiahli do jeho osobnostných práv, ale pre hodnotenie, či došlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno za rozhodujúce považovať subjektívne pocity a reakcie žalobcu. Dôkazná povinnosť, a to aj pri zásahu do súkromnej sféry na preukázanie, že neoprávneným zásahom žalovanej došlo k zníženiu cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere zaťažovala žalobcu, ktorú podľa názoru súdu žalobca neunesol. Vykonaným dokazovaním nepreukázal, žeby k zníženiu jeho dôstojnosti, či jeho vážnosti v spoločnosti došlo v značnej miere, a to či už v rodine, mieste bydliska, na pracovisku, či v inom verejnom živote, teda v ktorejkoľvek sfére jeho životného uplatnenia. Tu súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.6.2011, sp. zn. 4Cdo/232/2010, z ktorého cituje: „Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu

8C/22/2016

-29-

treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do

práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere), tento negatívny - difamačný následok, ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom závažnej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach“. Na základe uvedeného súd o tejto časti žaloby rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku IV. rozsudku.

30. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Aj keď citované ustanovenie § 262 ods. 1 CSP predpokladá rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, súd rozhodol vzhľadom na viacero uplatnených nárokov tak, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej tak, ako je uvedené vo výroku V. rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

8C/22/2016

-30-

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.